

DVOMESEČNIK
LETNIK 75
ŠTEV. 4 (518)

GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

JULIJ-AVGUST 2002

4

Salezijanski Vestnik

...IJA, VODI, PO P...

...OTI

Igra –
pot do srca

VS

DVOMESEČNIK

4/2002, letnik 75 (štev. 518)
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

Ureja uredniški odbor
Urednik: Janez Potočnik
Lektoriranje: Jerneja Kovšca
Grafična priprava in založba:
Založba Salve, Ljubljana
Tisk: Schwarz, d.o.o., Vrhnika
ISSN 0353-0477

VSEBINA

- 4 Čarno jezero ... morje ... Müra
- 10 Naš župnik Niko – Urša, Meta in Irena
- 12 Don Bosko, človek v vsej globini – Juan E. Vecchi
- 14 † Ivan Kešpret, salezijanec pomočnik in misijonar
- 16 Žoga naj se vrti v smeri vzgoje – Tone Ciglar
- 18 Slovenija gre naprej! – Karmen, anketa
- 20 Deset biserov – družina Mezeg iz Logatca
- 22 Danes in takoj – intervju z misijonarko s. M. Zanjkovič
- 24 Deklica, pomagal ti bom – Ludvik Zabret SDB
- 26 Marija je zadovoljna z nami – s. Marija Žibert
- 29 Sklad "Obnavljamo Rakovnik"
- 30 Obvestila: duhovne vaje, srečanja, oratorij ...

SV izhaja v **53** narodnih izdajah, v **24** jezikih in v **128** državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada je nad **10** milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina **Avstralija** - **Avstrija** - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija Centralna Amerika (Salvador) - **Češka** - Čile - Ekvador Filipini - **Francija** - Haiti - **Hrvaška** - Indija 5x (angleško, malayalam, tamil, telugu, hindi) - Irska - **Italija** - Južna Koreja Kanada - Kenija - **Kitajska** (Hong Kong) - Kolumbija - Kongo Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - **Nemčija** Nizozemska - Paragvaj - Peru - **Poljska** - **Portugalska** Rusija - Slovaška - **Slovenija** - Španija - Sri Lanka - Tajska Urugvaj - **Velika Britanija** - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - **ZDA San Francisco** (krepko tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo).

Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
tel.: 01/427.30.28, e-mail: vestnik@salve.si, www.sdb.salve.si

DAROVE za vzdrževanje Salezijanskega vestnika in druge namene lahko nakažete na račun in pripišete, za kateri namen:

Salezijanci, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
številka novega računa: **24200 – 9004141717**, pripis: "SV"

Med

uspehi in neuspehi

MED USPEHI

Dočakali smo konec šolskega leta, začetek počitnic in dopustov. Znova se polni pričakovanj oziramo v prihodnost. V dneh poletja bi radi doživeli čimveč lepega in osrečujočega. Oziramo pa se tudi nazaj in ugotavljamo, kaj nam je prineslo šolsko leto, ki se je izteklo. Veseli smo, če lahko ugotovimo, da smo izpolnili svoja pričakovanja, da smo bili uspešni v šoli, pri delu in doma. Čim večji je uspeh, tem več je zadovoljstva. Uspeh kot plačilo za vloženi trud in hkrati vir novega poleta za prihodnost.

IN NEUSPEHI

V mesecu juniju smo mnogi z zanimanjem spremljali tekme svetovnega prvenstva v nogometu. Pogosto se nismo mogli načuditi, koliko napora so zmogli igralci vložiti v igro in to z eno samo željo: uspeti, biti boljši, biti prvi, postati slaven. Kakšno neverjetno moč prebuja v človeku želja po uspehu! Vse

do skrajnih meja človeške zmogljivosti.

Tudi Slovenci smo se veselili ob prvem nastopu našega moštva na svetovnem prvenstvu. Žal se je naše veselje kmalu skalilo. Ne toliko zaradi igranja, marveč zaradi nesloge. Znati ohranяти medsebojno edinost, videti skupen cilj, preseči samega sebe v skupno dobro: vsaj ta »uspeh« smo upravičeno pričakovali. Žal smo ostali razočarani. Doživeli smo neuspeh v medsebojnih odnosih. Ta je še posebno boleč. Hkrati pa smo čutili, da se v tej nogometni zgodbi zrcali še druga zgodba, zgodba slovenske needinosti, ki nas je vsepreveč zaznamovala v preteklosti, ki nas tudi danes hromi, nam jemlje življenjski zagon in nas ovira na poti k še večjim uspehom.

ZAČENJATI ZNOVA

Uspehov in neuspehov pa ljudje ne doživljamo le na zunaj, ampak tudi v svoji notranjosti. Pogosto vemo zanje le mi sami. Drugim ostajajo prikriti. To je področje naše du-

hovnosti in našega odnosa z Bogom. Bog nas nenehno nagovarja in kliče h krepostnemu življenju. Želi, da bi se vedno odločali le za dobro. Kljub dobri volji in mnogim dobrim sklepom nam to večkrat ne uspe. Doživljamo padce in neuspehe, ki nam jemljejo voljo in pogum. Toda Bog želi, da začnemo vedno znova. On, ki nikoli ne obupa nad človekom.

On, ki »dela vse novo« (prim. Raz 21,5).

SKUPAJ Z DRUGIMI

K novemu začetku v osebni duhovni rasti nam lahko pomagajo tudi številni duhovni programi in srečanja v času počitnic: po župnijah, v hribih, ob morju ali na romarskih krajih. Sprejmimo jih kot Božji dar na poti življenja, ki nas mora zagotovo pripeljati k najpomembnejšemu življenjskemu uspehu: k odrešenju v sreči nebes.

*Lojze Dobravec
predstojnik slovenskih
salezijancev*

Črno jezero je bilo letos že enajsto po vrsti. Prvo Črno jezero se je zgodilo ob 150-letnici rojstva sv. Dominika Savia. Na Rakovnik so prihajali otroci iz vseh koncev Slovenije. Za nekatere je bilo morda predaleč, zato je bilo že naslednje leto v Ankaranu v sklopu ljudskega misijona za obalo organizirano **Črno morje**. Sedaj je navadno konec septembra oz. v začetku oktobra ... Letos pa so se tudi v Pomurju odločili, da v Veržeju pripravijo podoben dan za otroke – **Črno Muro**.

VERŽEJ – ČARNA MÜRA

MIR VAM DAJEM

Kar nekaj časa nas je zanimalo, kaj neki se skriva za "ČARNO MÜRO". Pa je prišla težko pričakovana sobota, 25. maja, ko sem se s sesticami radovedno odpravila proti salezijskemu zavodu v Veržeju.

Prevzelo me je navdušenje, ko sem zagledala množico otrok, ki se je zbirala na dvorišču zavoda. Ob sprejemu smo šli skozi skrivnostni prehod. To je bil neke vrste tunel, obdan z zelenimi vejami, ki se je podaljšal z lesenim mostom. Zdelo se mi je, da vse to simbolizira

prehod čez rečni rokav. Na koncu smo spet zagledali svetlobo in prišli na kraj dogajanja. Dobili smo majice s simbolom ČARNA MÜRA V TREH BARVAH. Igral je ansambel mladih iz Murske Sobote, potem pa nas je razveseljeval čarodej Toni z Bleda. Zmolili smo jutranjo molitev in zapeli nekaj pesmi. Potem smo se razdelili na tri BRODOVE po barvah majic. Na določenem brodu pa smo se razdelili na več rokavov (podskupin). Udeležili smo se različnih delavnic. Meni je bila še posebej zanimiva delavnica, kjer je bil predstavljen prizor Noetova barka. Bili smo tudi kuharski mojstri. Spekli smo piškote.

Uživali smo ob čarodeju, ob igrah in dogajanjih v raznih delavnicah ... Vseskozi je bil na razpolago sladoled in bogat srečolov, saj je vsaka prinesla nagrado.

Opoldne smo pozdravili Marijo s petjem Angelovega česčenja. Nadaljevali smo z aktivnostmi v delavnicah ... Končno smo se znova zbrali vsi skupaj za sveto mašo, ki jo je daroval salezijski inšpektor Lojze Dobravec, ki je za to prilžnost prišel iz Ljubljane. To je bil najlepši dogodek dneva. Ker je imel ta otroški festival geslo MIR VAM DAJEM, smo na začetku svete maše vsi navzoči dobili barvne balone in jih s sporočilom o miru spustili v zrak ... Med sveto mašo smo lepo sodelovali in navdušeno prepevali.

Preživeli smo zares krasen dan ob prizadevnih animatorjih, ki jih je bilo okrog 100, in neutrudljivih sestrah HMP. Naučili smo se veliko novih spretnosti, se veselili in spoznali nove prijatelje. Prav posebej sta nas navduševala g. Janez Krnc in s. Marta s tremi brodarji, ki so vse čudovito načrtovali in lepo izpeljali.

Čeprav je Mura reka, ki ločuje pokrajini Prekmurje in Prlekijo, je bilo tokrat drugače. Ta čarni festival, ki si je nadel Murino ime, je združil številna srca otrok in mladih v eno veliko, veselo družino. Tukaj je bila Mura povezovalka, ki je s svojim čarom dala pečat vsemu in pu-

... JEZERO, MORJE, MÜRA

stila nepozabne spomine. Nad vsem tem pa je Gospod sejal svoj mir in veselje. Daj, Gospod, da bi ta mir sijal iz naših src skozi vse leto do naslednje Čarne Müre in tudi do tistih otrok, ki se bodo prihodnjic udeležili tega festivala. Že sedaj vas vabim, da se nam pridružite. Pridite, ne bo vam žal.

Bojana Ivančič, 6. razred

RAKOVNIK – ČARNO JEZERO

POGUMNO PREK OVIR

Na Rakovniku se je v soboto 1. junija zbralo nad 1000 otrok. Program je na 24 otokih pripravljalo kakih 300 zavzetih animatorjev iz raznih župnij in skupin. Tema: *Pogumno prek ovir*. Želeli smo, da bi ideje črpali iz pastoralnega vodila za to leto, ki se glasi »Vzemi svoj križ in hodi za menoj!« Tako so otroci že na vhodu pustili svoj pečat – prstni odtis na znamenju križa. Potem so morali premagati kar nekaj ovir, da bi se lahko čim hitreje podali v zanimiv dan.

Na 24 otokih (vsi so bili zelo zanimivi, nekateri pa prav originalni) so za svoje sodelovanje dobili nalepko s posebno mislijo. Ko so jih zbrali šest, so v posebni banki zanje dobili križ na vrvici za okrog vratu. Ves dan so se lahko s pirografi podpisovali na velik hrastov križ, ki zdaj stoji na obronku Golovca v spomin na letošnje Čarno jezero. Ob kon-

cu je bila še kateheza po otokih, potem pa doživeta maša v cerkvi – spet v znamenju križa.

ODMEVI OTROK IN ANIMATORJEV

● Današnji dan nam je zelo hitro minil. Veliko smo videli in doživeli. Z najlepšimi vtisi in spomini se bomo vrnili domov. Drugo leto pa se zopet vidimo.

*Dobrodelčki
iz Roba pri Velikih Laščah*

● Danes smo se v sončnem vremenu zelo zabavali. Najprej smo miže "pregazili džunglo", nato smo ovekovečili prisotnost na velikem lesenem križu s svojimi podpisi. Kasneje smo obnovili znanje o križevem potu, svoje "križe in ovire" pa smo darovali Mariji Pomočnici. Preizkusili smo tudi srečo pri metanju kock in spretnost pri sestavljanju hiš. Za konec smo prebredli tudi ovire z invalidskim vozičkom in se strinjali, da smo se zelo zabavali.

*Luka, v imenu mlajših župljanov
župnije Čatež pod Zaplazom*

● Danes je bilo na Čarnem jezeru super. Obiskali smo razne delavnice in uživali!

LJ – Sv. Jakob

● Danes smo se zbrali na prireditvi Čarno jezero. Bilo je zelo lepo. Tudi vreme je pripomoglo k temu, da smo se imeli kar se da dobro. Obiskali smo šest otokov, ker so bili vsi dokaj zasedeni. No, leseni križ smo pa le dobili.

*Urška, Vanja, Tjaša, Daša, Grega
in Metka iz Dravske doline*

● Meni se je zdelo tukaj zelo v redu. Tukaj sem že tretjič, a prvič kot animator. Dobro se počutim v tej vlogi.

Metod iz Radelj

• Animatorja na Črnem jezeru sva že kar nekaj let. Zdi se nama, da vzdušje med otroki in mladino iz leta v leto raste. Lepo je občudovati otroke, ko se trudijo na najrazličnejše načine slaviti Boga. Danes, ko je toliko neprimernih tvarin namenjenih otrokom, le-ti težko najdejo smisel življenja. Črno jezero pa jim pomaga, da najdejo pravo pot v življenju. Veseliva se vnovičnega Čarnega jezera.

Staš in Luka z Bleda

Dom Emavs

MUŽLJA - SRBIJA

BLAGOSLOV NOVEGA DIJAŠKEGA DOMA EMAVS

Leta 1965 je beograjski nadškof Gabriel Bukatko prosil vodstvo jugoslovanske salezijske inšpektorije, naj pošlje salezijance v apostolsko administraturo Banat, ki je pozneje postala škofija s sedežem v Zrenjaninu. Tako so prvi salezijanci prišli v Mužljo pri Zrenjaninu in prevzeli dve župniji in dve podružnici. Na drugem koncu Mužlje so zgradili še podružnično cerkev sv. Dominika Savia. V teh krajih so madžarski,

hrvaški in bolgarski katoličani. Nekaj časa, ko je bilo v skupnosti v Mužlji več sobratov, so po velikosti ozemlja upravljali skoraj pol škofije. Danes pa tukaj delujejo trije sobratje: župnik je Stanko Tratnjek, Janez Jelen skrbi predvsem za bolne in ostarele, Stojan Kalapiš pa je domačin iz Belega Blata in je dejansko odgovoren za vsomladinsko pastoralo v Vojvodini. Pri delu jim zadnja leta zavzeto pomaga so-trudnik in stalni diakon Zoltan.

Poleg rednega pastoralnega dela v župniji sobratje vodijo veliko duhovnih vaj, pa skavte ter mnoge druge skupine in gibanja. Zadnji dve leti so v svojih skromnih prostorih ponudili stanovanje dijakom iz oddaljenih krajev Vojvodine, različne šole pa obiskujejo v Zrenjaninu. Tako se je rodila ideja, da bi tukaj zanje zgradili tudi dijaški dom. Idejo so pomagali urediti: vodstvo salezijske inšpektorije v Ljubljani ter dve organizaciji iz Madžarske: sklad APÁCZAI, ki podpira šolanje in učenje Madžarov zunaj Madžarske, in vladna organiza-

EVROPSKO KRŠČANSKO NOGOMETNO PRVENSTVO '02

cija Urad za Madžare v zamejstvu (od 15 milijonov Madžarov jih kar 5 milijonov živi razkropljenih po celem svetu).

Dom je bil zgrajen v dveh letih. »Ni mogoče zgraditi tako lepega doma, če človek nima velikega zaupanja v Marijo Pomočnico«, se je slišalo nadan blagoslovitve doma. Prav zanimivo je tole: župnik Stanko Tratnjek je šel v Budimpešto na urad sklada Apazcai izpolnit formularje za pridobivanje sredstev. Doslej so zmeraj Madžari prosili za projekte, to pa je primer, ko se je slovenski duhovnik zavzemal za interese Madžarov v Vojvodini. Kertakega primera na Madžarskem še niso imeli in ker se jim je zdel ta projekt zelo pomemben in zanimiv, so velikodušno tudi finančno podprli gradnjo.

V domu je prostora za 70 dijakov, kapela, velika učilnica in knjižnica, dvorana za različna predavanja ter jedilnica s kuhinjo. V načrtih je tudi izgradnja telovadnice.

Poleg dijakov se za bivanje v domu že zanimajo tudi študenti. Dom se imenuje EMAVS - naj se mladi srečujejo tu z Jezusom in ga tudi prepoznajo, kot sta ga spoznala dva učenca na poti v Emavs.

Zoltan Varga SDB

V nedeljo, 23. junija 2002, se je v Zagrebu končalo EVROPSKO KRŠČANSKO NOGOMETNO PRVENSTVO (EKNP).

Omenjenega prvenstva se je udeležilo enajst reprezentanc: sedem moških in štiri ženske. Reprezentanca Slovenije, ki so jo uspešno zastopali fantje članske ekipe NK KRŠKO – POSAVJE, je uspešno branila barve Slovenije, saj je premagala reprezentanco Anglije in Nizozemske in igrala neodločeno z reprezentanco Portugalske. Kot prva v svoji skupini se je nato v polfinalu pomerila z reprezentanco Nemčije. Nemci, ki se sicer niso odlikovali z boljšo igro, so imeli več sreče in so tekmo dobili z golom prednosti. Tako so se morali naši fantje za tretje mesto zopet srečati s Portugalci. Po streljanju enajstmetrovk so bili naši boljši in so zasedli **odlično tretje mesto**. V finalu sta se pomerili reprezentanca Nemčije

in Hrvaške. Zmagala je Hrvaška in tako osvojila prehodni pokal, ki ga bo zopet branila čez tri leta.

Organizatorji EKNP v Zagrebu so za duhovni moto prvenstva izbrali misel: **»S Kristusom smo zmagovalci!«** ... O potrebnosti aktivnejšega vključevanja kristjanov v šport smo se še bolj prepričali na tem prvenstvu, kjer smo se srečali z nekaterimi vidnejšimi predstavniki krščanskih športnih organizacij, ki se v Evropi vključujejo v Evropsko krščansko športno zvezo (ECSU). Takih organizacij je že prek 20, Slovenija pa o tem nič ne ve. Zato iščemo koga, ki bi bil pripravljen profesionalno delati na tem področju; nekoga, ki mu v življenju veliko pomeni ta šport in duhovnost in bi želel to dvojico združiti. Kogar zanima delo s športniki v tem duhu, naj pokliče na telefon: 041/770-200.

Danilo Siter

LJUBLJANA - SKALA

ZA MLADE V STISKI

Konec šolskega leta je pred nami. Običajno ob vsakemu zaključku izvedemo ovrednotenje. Tudi ob tej priložnosti bi z vami podelili nekaj letošnjega dogajanja na Skali.

Letos je bilo na Skali zelo živahno, poleg dveh salezijancev (Rafa Pinose in Franca Brečka), petih zaposlenih (Katarine, Emila, Jožeta, Tomaža in Marjane), civilnikov (Draga, Slobodana in Zorana) je sodelovalo 35 animatorjev in 12 praktikantov. Naše delovanje je potekalo na petih področjih:

Bus veselja je s svojo izvirnostjo vzbudil pozornost otrok in mladostnikov z Rakove Jelše in iz Novih Jarš. Kakšen živžav je bil ob ponedeljkih in četrtek, ko je pripeljal Bus! Na njem in ob njem se je okoli 60

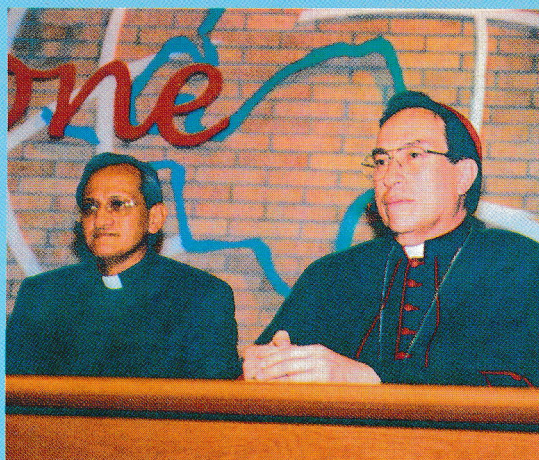

mladih učilo, igralo nogomet, pikado in še in še ... Ob pogovoru smo se spoznavali in gradili prijateljstva.

Mladinski center 12-ka, na Pregloven trgu 12 v Fužinah, je bil odprt vsak dan od 13. do 19. ure. V tem času so nas obiskovali mladi od 9. do 19. leta, razdeljeni v dve skupini. Prva je bila za mlajše, s katerimi smo delali naloge, se učili, pripravljali razne delavnice in odkrivali njihove težave. Druga skupina je bila za starejše. Njim smo nudili prostor in pomoč pri reševanju njihovih stisk in težav.

Osebo spremljanje: V ta program je vključenih 19 mladostnikov, v nekaterih primerih tudi njihove družine, ki imajo težave z odvisnostjo, nasiljem, slabimi učnimi sposobnostmi...

Ulica I: V tem programu gremo na ulico, v kleti, parke, tja, kjer se zbirajo skupine mladih. Kušamo se jim približati, pridobiti njihovo zaupanje, biti z njimi, da čutijo, da imajo nekoga, na katerega se lahko obrnejo, ko potrebujejo pomoč. Največkrat je ta pomoč iskanje poti do dokončanje študija, pridobitev zaposlitve ali pa zdravljenje odvisnosti.

SKALA, Rakovniška 6

p.p. 2404, 1001 Ljubljana

tel.: 01/ 427 14 19

TRR: 02058-0051334379

Ulica II: Ob torkih in četrkih zvečer (od 20. do 22. ure) je mladinski center odprt za tiste mladostnike, ki jih srečamo na ulici; ob topli kavi ali hladnem soku jim nudimo prostor, kjer se čutijo sprejete.

Ob tej priložnosti bi se radi zahvalili vsem dobrotnikom, ki ste nas denarno podpirali, donatorjem in pa sponzorjem, ki so nam z denarjem ali s svojimi izdelki omogočali naše delo. Zahvala tudi vsem animatorjem, ki so darovali svoj prosti čas. Bog naj vsem bogato poplača.

Hkrati se priporočamo še za vnaprej: pridružite se nam, kot animator ali pa dobrotnik naše organizacije - lahko vam pošljemo položnico ali pa nam lahko sami nakažete dar na transakcijski račun (TRR).

Marjana K.

RIM

Vrhovni predstojnik salezijancev in veliki kancler salezijanske papeške univerze v Rimu dr. Pascual Chavez podelil **častni doktorat** vzgojnih znanosti kardinalu Oskarju Andreju Rodriguezu Maradiagi.

Nova **knjižnica Don Bosco** na salezijanski papeški univerzi v Rimu.

Iz kronike

Salezijanskega zavoda na RAKOVNIKU
Zvezek 1942-1971

LETO 1944, JANUAR – JUNIJ

Januar: 17. januarja se je spet začela šola. Nekaj gojencev se še ni vrnilo. V zavodu je sedaj okoli 92 dijakov konviktovcv. Šolo imajo vsak drugi dan, le osnovnošolci vsak dan ... Sredi meseca smo morali izprazniti Vilo. Gospodje ... so se morali spet preseliti na Rakovnik v zavod. Sedaj imamo pa zares zelo napolnjeno.

27. januarja so iz komande domobrancev zaprosili zavod, da jim posodimo instrumente pihalne godbe, ki jo ima zavod. Posodili smo nekaj instrumentov ... Nadon Boskov praznik nismo imeli nobene javne prireditve, ker nimamo dvorane in tudi v obednici ni prostora.

Februar: Šola se nemoteno nadaljuje ... Vojaki so še vedno v zavodu ... Koncem februarja je bil semester. Fantje so precej dobro zdelali.

Marec: ... Dijak 4. r. Logar Stanko je šel domov za nekaj dni v Cerknico, pa so ga partizani prijeli in odpeljali, ne vemo nič o njem.

April: Povzeli smo spet korake, da nam dajo župnijo na Rakovniku, kar bi bilo neobhodno potrebno za dušno pastirstvo naše okolice. Vse te zadeve vodi g. Luskar Alojzij, kateremu je poverjena skrb za dušno pastirstvo ... Eni vojaki so odšli, pa so prišli spet drugi in tako je spet ves zavod (gimnazija) zaseden! ... Dobili smo sporočilo od šefa pokrajinske uprave, da se nam s 1. julijem t.l. odpoveduje pogodba za gimnazijo, ki je v našem zavodu ... Škoda bi bilo, če bi izgubili gimnazijo na Rakovniku, ker je ta gimnazija zelo primerna za naš konvikt in tudi kleriki študentata jo "posečajo".

18. maj: Materinski dan, obenem god voditelja Mladinskega doma g. Matka. Bila je akademija na prostem, v izkopanem prostoru med gradom in novim delom zavoda, kjer je tiskarna. Ta prostor je zelo primeren za prireditve.

21. maj: Sprejem v Marijino kongregacijo. Dijaška M. kongregacija je bila na novoustanovljena na Rakovniku, ker se je izkazalo, da do sedaj ni bila kanonično ustanovljena.

26. maj: Ta dan je bila komemoracija za + dr. Erlihom. Zjutraj ob 7.00 v stolnici ..., zvečer ob 7.00 pa na grobu.

27. maj: Zvedeli smo, da je pri Rakeku padel sobrat pomočnik, domobranec, Janez Lotrič. Bil je na oklepem vlaku, pa je vlak navozil na mino in mu je odtrgalo noge. Par ur pozneje je umrl v bolnici v Št. Petru.

4. junij: Nedelja. Danes zjutraj je bil nabit razglas o mobilizaciji treh letnikov, in sicer: 1923, '24 in '25. Vsi bodo dobili še pozive in so se dolžni javiti in bodo šli k organizaciji Tot ali k domobrancem ali pa k nemški policiji oz. k nemški Wehrmacht ali k SS oddelkom.

8. junij: Iz ordinariata smo zvedeli, da bodo že to nedeljo, to je dne 11. junija, ordinacije – tudi brez duhovnih vaj – zaradi nevarnosti skorajšnjega vpoklica novih letnikov.

13. junij: Vojaki SS so odšli. Prišli pa so že naslednje dni novi, in sicer »padalci«, ki so se spustili v Titov glavni stan v Drvarju v Bosni.

27. junij: Vojaki so popolnoma odšli iz zavoda. Sedaj je gimnazijsko poslopje prosto, pa ga ne smemo zasesti. Med zavodom in Pokrajinsko upravo tečejo pogajanja za novo pogodbo za poslopje za II. drž. realno moško gimnazijo.

BIL MI JE KOT OČE

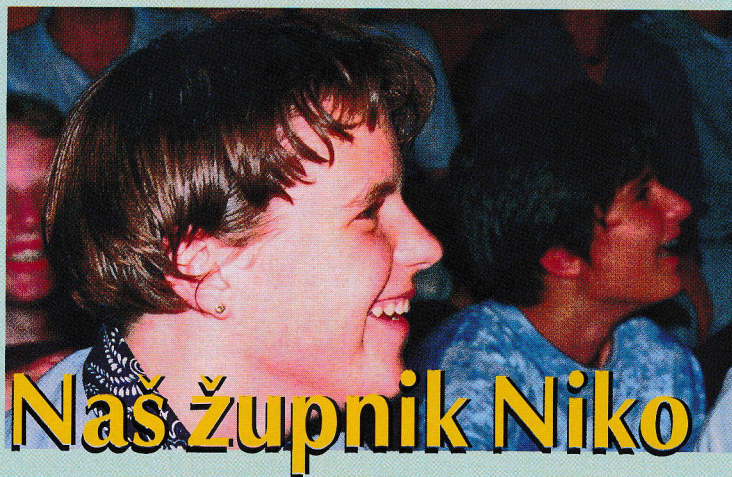
Pred leti sem se tik pred miklavžem odpravljala na daljše potovanje. Žreb v mladinski skupini me je določil za »skrito prijateljico« domačemu župniku in odločila sem se, da bom zanj vsak dan zmolila desetko in jo označila s križcem na listku. Nikoli nisem marala "žebanja" rožnega venca, vendar sem upala, da se bom na ta način prisilila k redni molitvi. Na potovanju sem se tudi do tri dni vozila z avtobusi in desetke so se nemalokrat raztegnile v več rožnih vencev. Ob vrnitvi domov sem listek s križci plašno izročila župniku, ki so mu ob tem stopile solze v oči. Objel me je in rekel, da je to najlepše darilo, kar jih je kdaj dobil. Ni vedel, da mi je on sam pomagal, da sem darilo enake vrednosti prejela tudi sama.

Teden kasneje sem spoznala krasnega, a nevernega fanta. Župnik mi je naročil, naj odslej molim zanj. Od tistega dne ni minil dan, da za tega fanta ne bi zmolila vsaj ene desetke. Postala sva par in pred kratkim sva končala pripravo na zakon in se zaročila.

Prvi, ki je izvedel veselo novico, je bil gospod Niko. Pogosto prihajam na njegov grob in mu povem, da ga pogrešam, saj mi je bil več kot duhovni vodja in prijatelj, bil mi je kot oče. Stal je ob meni v letih, ko sem najbolj potrebovala opore in iskrenosti. Čutim in verujem, da še vedno bdi nad menoj in me blagoslavlja. Mene in mojega fanta. Hvala, Niko. *Meta*

VERJEL JE VAME

Pri mladinskem verouku je mesto duhovnega vodja prevzel

Naš župnik Niko

domači župnik. Tekom teden-skih srečanj, ki so se skoraj vedno končala v župnijski kuhinji, ob čaju in piškotih, mi je župnik postajal vse bolj dostopen. Zaradi obilice dela mu je za mladino ostajalo le malo časa. Dolgo časa tudi jaz nisem imela z njim nobenega stika. Vloga duhovnega asistenta mu je bila všeč, za kar se je temeljito, nam primer-no, pripravljala. S katehezami in razmišljanji nam je nemalokrat nakazal tudi drugačno smer razmišljanja. Z odprtostjo in pristnim veseljem nas je vedno sprejel, ko smo ga prišli obiskat. Sama sem se ob takih trenutkih počutila sprejeto in dobrodošlo, kar me je opogumilo, da sem se pogosteje tudi sama podala k župniku po kak nasvet, sprošnje za molitev ali pa preprost klepet. Imela sem ga za modrega moža, s pravo vero v Boga, ki je pogosto ob pravem trenutku nudil oporo, me hrabil, usmerjal in verjel

vame. Dal mi je vedeti, da moli zame, za mojo pravo pot. Čeprav ga je smrt ločila od zemeljskega življenja, verjamem, da je še vedno moj najbolj zagret pri-rošnik pri Bogu. *Urša*

SPREJEL JE NAŠE VESELJE IN BOLEČINO

Najstniška leta zaznamujejo človekove poglede, pričanja, značaj, skozi različne dogodke, različne ljudi. Name je v teh letih najbolj vplival naš župnik Niko. Že pri osnovnošolskem verouku sem ga večkrat spraševala o veri, Cerkvi, o stvarih, ki mi niso bile najbolj jasne, kasneje pa so ta vprašanja postajala vse bolj osebna, pojavljali so se problemi, ki sem mu jih zaupala. On me ni odpravil, kot bi me najbrž večina odraslih ljudi: »Mladi sploh ne veste, kako lepo vam je, vi sploh nimate nobenih problemov.« Sprejel je

HVALA ZA VAŠO PODPORO IN MOLITEV

naše veselje, našo bolečino tako, kot smo jo čutili mi - žalosten je bil, ko smo bili žalostni, srečen je bil, ko smo bili mi srečni. Zapustila sem najstniška leta in kmalu zatem nas je nepričakovano zapustil tudi on. Takrat sem začutila, da sem ostala sama, da moram sama skozi življenje. Ni več človeka, ki bi mi z nevsiljivimi vprašanji in ne s pridigarскими nasveti pomagal v težavah in se zares iskreno veselil, ko bi mi uspelo. Večkrat se spomnim, ko je rekel, da se pri maši vedno spomni na vse Komendčane, posebej na nas mlade, in za nasprosi pri Bogu. Verjamem, da je to, da nam je danes lepo, sad njegovih molitev. Škoda, ker tega ne moremo več deliti z njim. *Irena*

MOLITVENI NAMENI

♦ JULIJ

Pojdite na samotni kraj in se nekoliko odpočijte.

Julij, mesec dopustov in počitnic. Molimo, da bi čas počitnic znali preživeti kot kristjani, da bi se telesno spočili in duhovno okrepili.

♦ AVGUST

Z Marijo, v nebesa vzeto, naj bomo deleži slave vstajenja.

Molimo, da se v srcih ljudi, zlasti kristjanov, utrdi vera v večno življenje.

♦ SEPTEMBER

Z veseljem se spominjamo rojstva Device Marije.

Molimo za milost, da bi se ljudje, posebej očetje in matere, veselili vsakega spočetega in rojenega otroka.

*N*a srečanju mladih smo se pogovarjali na temo: Mladi in njihova prihodnost. Spregovorili smo o poklicih in o pomembnosti poklicne odločitve, ki v veliki meri zaznamuje usodo mladega človeka. Mladi so govorili o boljših in slabših poklicih, o razlogih in nagibih pri poklicnem odločanju za ta ali oni poklic. Dotaknili so se tudi duhovnih poklicev. Splošno prepričanje je, da je duhovni poklic koristen in potreben tudi v današnjem času. Je pa v njihovem dožemanju tega poklica tudi veliko predsodkov. Občudujejo pogum fantov in deklet, ki se odločajo za duhovništvo in redovništvo, sami pa so prepričani, da je to zelo težak poklic in da se je tvegano odločiti za to pot ob tolikih ponudbah, ki jih nudi današnja liberalistična in uživanja željna družba. Močno je navzoč strah in negotovost ...

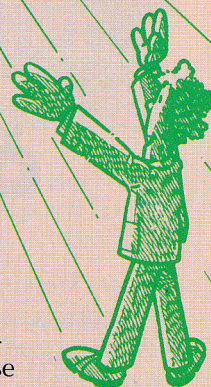
Ta strah in negotovost so na svoji poti odločanja doživljali tudi letošnji novomašniki, ki so bili posvečeni na praznik apostolov Petra in Pavla in v mesecu juliju darujejo Bogu svoje prve maše v domačih župnijah. Ko sem prijatelju novomašniku čestital ob mašniškem posvečenju, mi je odgovoril in takole zapisal: "Hvala za čestitke in dobre želje, čeprav se zavedam, da prave čestitke ne gredo meni. Da sem postal duhovnik, ni moja zasluga, to je milost, je Božji dar. Zahvalite se skupaj z menoj Bogu, da se je milostno ozrl na nekoga, ki tega daru pravzaprav ni vreden, je pa to dar, ki je Božjemu ljudstvu potreben ... Veliko sem razmišljal o svoji odločitvi in se v molitvi Bogu priporočal za modrost pravilne odločitve. Služim, da me je Bog poklical in hvaležen sem mu, da mi je dal moč, da sem izrekel svoj DA! Iskreno se zahvaljujem vsem, ki so me na tej poti spremljali in podpirali. Posebno zahvalo dolgujem molivcem za duhovne poklice, ki nenehno, iz dneva v dan, dvigajo svoje molitve k Bogu in Materi Božji, da pošlje novih delavcev na svojo žetev. Sem na začetku nove poti. Čutim, da je duhovništvo ne toliko težak poklic, pač pa da je zelo odgovoren. Priporočam se vam v molitev tudi za naprej, da bom lahko ostal zvest dani obljubi na dan mašniškega posvečenja ..." Semenišnik pa je v glasilu Nova rast zapisal: "... Naši zvesti molivci za duhovne poklice nam s svojo duhovno in gmotno podporo omogočajo in nas spodbujajo k našim življenjskim odločitvam in s tem izražajo svoje zaupanje v moč Božje milosti, kakor tudi v mladega človeka. Za to jim gre največja zahvala, v upanju, da nas bodo vedno ohranili v spominu in molitvi."

Dragi molivci!

Novomašnikova in semenišnikova zahvala in prošnja sta namenjeni vam. Ko molite za nove duhovne poklice, molite za tiste, ki jih bo Bog še poklical, in za tiste, ki so že bili deležni tega milostnega daru.

Ponovno vas vabim, da v molitvi vztrajate in med molivce povabite še svoje sorodnike in prijatelje, da bo čimveč tistih, ki iz dneva v dan kličejo Gospodu: Gospod, duhovnikov, redovnikov in redovnic nam daj!

Ivan Turk, voditelj molivcev

Ul. br. in enotnosti 1, 9241 Veržej, tel. 02/588-90-60 ali 031/358-018

Juan E. Vecchi,
8. don Boskov naslednik

Don Bosco - človek v vsej globini

*»Bogat s krepostmi svojih rojakov,
bil je odprt za zemeljske resničnosti«.*
V don Bosku odkrivamo velikodušnost v
načrtih, idealizem in smisel za delovanje,
trdnost in hkrati prilagodljivost, sposobnost
za delo in uresničevanje velikih načrtov ter
občutek za resničnost.

NI OSTAL NA POL POTI

Nekdo je don Boska označil takole: sijajen v načrtovanju, močan v hotenju, počasen v sodbah, umirjen pri napredovanju. Sam je priznal: »Don Bosko ni človek, ki mu je vseč ostati na pol poti, ko se je že lotil neke naloge«. Ta stil lahko vidimo v vseh njegovih dejavnostih: oratorij začne z malim, tistim, kar je bilo, a brez obotavljanja. Na začetku sprejme le nekaj fantov, a njihovo število in delo z njimi ne neha rasti. Povečanje izzove nove načrte, ki dosežejo širine sanj. Enako je bilo z misijoni. Začne z neko intuicijo. Pripravlja nekaj svojih salezijancev. Mirno in več let išče koristne stike. Vse, kar je možno, dobro predvidi, a veliko stvari je negotovih. Vseeno odpotuje. Tako se bo zgodilo tudi z drugimi vzgojnimi zavodi. Trud za organizacijo strokovnih šol je zavzemal vse don Boskovo življenje in njihov »model« je dozorel v teku dvajsetih let.

***»Don Bosko ni človek, ki mu je
vseč ostati na pol poti, ko se je že
lotil neke naloge«.***

Tu je treba dodati: svetost napravi za univerzalne nekatere vrednote skupnosti ali določene okolja, v katerem je že dolgo ukoreninjeno krščanstvo. Seveda, iz Piemonta in Italije je prek don Boska šlo marsikaj v svet, tako kot je v krščansko skupnost prešlo kaj od Judov ter iz grške in latinske kulture. Za nas je to spodbuda, da zrelo premislimo, kaj je v Družbi univerzalnega in je treba inkulturirati v vsa okolja; kaj pa je dobro zamenjati z lokalnimi navadami in običaji.

NI RAZKRIVAL SVOJE NOTRANJE IZKUŠNJE

Ta don Boskova bogata človeškost: občutljiva, stvarna, praktična, sposobna vživetja v probleme svojega časa, je bila končni rezultat velikodušnega odgovora na milost: »Božji človek, poln darov Svetega Duha«.

To njegovo človeško razsežnost pa je delno skrivaj njegov značaj. Čeprav je don Bosko sproščeno izkazal svoja čustva sogovorniku, ni bil tak pri izražanju svoje notranje izkušnje. Spisi in pisma prepustčajo le malo njegovih globokih občutij.

Don Bosko ni zapustil »Povest duše« kot Mala Terezika ali Janez XXIII. Zapustil nam je zgodbo oratorija. Ni pisal »Duhovnega dnevnika«, temveč dnevnik pedagoških izkušenj. Takoj pomislimo na trezni duhovni stil izražanja občutij in čustev in zmernost pri odkrivanju sebe.

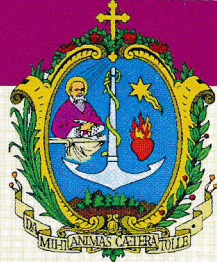
Ta duhovna globina pa je bila delno skrita tudi v njegovem načinu delovanja. »Preveč trmast in zvit, preveč željan denarja in hiter v govorjenju ali govorjenju o sebi«, ga je opisal kardinal Ferrieri. Nek drug kardinal, ki ga ni prevzela nepovsem nadzorovana sproščenost Valdocca, pa ga je opisal takole: »Če bi bil don Bosko zares gojil duha pobožnosti, bi moral preprečiti take neredne v svoji hiši.«

Vseeno pa se je njegova duhovna globina izražala skozi vero v Boga in ljubezen do bližnjega. »Prelistal sem mnogo procesov (za razglasitev za svetnika), pa med njimi nisem našel enega, ki bi bil tako prepoln nadnaravnega« (Kardinal Vives).

»Da bi našli osebo takih razsežnosti, bi morali pregledati stoletja zgodovine Cerkve in priti do svetih ustanoviteljev velikih redovnih skupnosti« (Kardinal Schuster).

POLN DAROV DUHA

Drugi vidik njegove duhovne razsežnosti je bogastvo darov Svetega Duha: previdnost, moč, modrost. Vsi se nanašajo na dejavnost, branje znamenj, razumevanje ljudi in dogodkov, ustrezne oblike posredovanj.

Sveti Janez Bosko v baziliki sv. Petra v Rimu

Predvsem pa se poudarja tole: »Živel je, kakor bi gledal Nevidnega«. Izraz je vzet iz Pisma Hebrejcem. Sveti pisec opisuje vero patriarhov, ki so živeli v negotovosti, trpeč hude preizkušnje, v trdnem upanju, da bi se uresničile Božje obljube. Pri Mojzesu se spominjajo njegovih del in težav, ki jih prinašajo. Trdi se, da je on vseto uspel uresničiti,

ker »je hodil po tem svetu, kot da bi videl Nevidnega«. Dobesedno: »Po veri je zapustil Egipt. Ni se ustrašil kraljeve jeze, temveč je vztrajal, kakor bi gledal Nevidnega« (Heb 11,27).

***Skrivnost naše enotnosti življenja
in vzgoje mladih je v želji,
da bi rešili njihove »duše«,
jih odprli poznavanju Boga,
jih uvedli v življenje milosti in
napravili iz njih Božje templje.***

Ta svetopisemska primerjava se dobro poda don Bosku, človeku velikih sanj glede reševanja mladih iz materialne in moralne revščine ter glede širjenja evangelija. Dobro označuje njegov način odnosa do stvari tega sveta in do zgodovinskih dogodkov, kot da bi v njih odkrival prisotnost Boga. Ta poudarek odkrivamo tudi v bogoslužnih besedilih na njegov praznik, ki označujejo njegovo vero in njegovo velikodušnost.

ŽIVLJENJSKI NAČRT

In v kaj so naravnane tolike naravne življenjske sile in toliki duhovni darovi sv. Janeza Boska? V en sam življenjski načrt: služiti mladim.

Prav služenje mladim daje našemu življenju pravi odtенок, nas razlikuje in povezuje. Je področje, za katerega se moramo še posebej potruditi; kjer moramo izžarevati krasno sozvočje med človekostjo in smislom za Boga, česar se učimo od don Boska.

Če pa preverimo don Boskov načrt za mlade, odkrijemo bistveno, to, kar mu daje smisel, izvirnost: »Zares mu ni bilo nič drugega pri srcu kakor duše«.

Skrivnost naše enotnosti življenja in vzgoje mladih ni v nekem splošnem prizadevanju zanje, ampak v želji, da bi rešili njihove »duše«, jih odprli poznavanju Boga, jih uvedli v življenje milosti, napravili iz njih Božje templje.

Mi nismo le »človekoljubi ali humanitarci«, vzgojitelji ali agenti za promocijo ljudi, ampak »znamenja in nosilci« Božje ljubezni mladim.

IVAN KEŠPRET
salezijanec pomočnik

Pridi v Indijo!

OSEBNA IZKAZNICA

salezijanec pomočnik: vzgojitelj in pevec, fotograf in tiskar, bolničar, ekonom

- rojen: 29. 10. 1920 v Lokovici (župnija Šoštanj)
- salezijanec od 3. 8. 1940 (prve zaobljube)
- v Italijo odide leta 1945
- v misijone v Indijo l. 1947
- v Tirapaturju je od 1947 do 1970
- v Madrasu od 1970 do 1998
- v Yellaghiri Hills (Mangalam) od 1998
- umrl 17. maja 2002, pokopan je v Tirapaturju

Skromni začetki. Najprej le peščica salezijanskih misijonarjev iz Evrope v celotni Indiji. Ivan je bil najprej vzgojitelj v semenišču v Tirapaturju. Vsako leto so pošiljali v noviciat od 30 do 60 fantov. Vsi sedanji salezijanski predstojniki v Indiji in kar nekaj indijskih škofov je bilo deležno Ivanovega vzgojnega poslanstva. Danes je v Indiji nad 2000 salezijancev, ki so razdeljeni v devet inšpektorij. Potem je postal tiskarski mojster v Madrasu. Kolikim mladim je s tem priskrbel izobrazbo in službo. Zadnja leta je bil spet med salezijanskimi kandidati.

MISIJONAR

Vi morda vidite v misijon-skem poklicu nekaj velikega, za nas pa, ki smo na terenu, je to čisto preprosto. Bog je kake-mu človeku dal svoj poklic, ki v izvrševanju misijonskega po-klica najde svojo srečo ... Pre-mišljeval sem, kaj neki bo moje delo pipomoglo v blagor Indije. Bo kakor kaplja, ki jo vržeš na gorečo hišo. Pa sem si rekel: "Bo-lje ena kaplja kot nič!" Bog lah-ko iz ene kaplje napravi potok!

VZGOJITELJ SEMENIŠČNIKOV

Tirapattur je postal prvi aspi-rantat na vzhodu. Zavod se je na-polnil z 200 fanti, ki so želeli po-stati redovniki in duhovniki. Naj-več jih je prišlo iz Kerale, ki je znana po krščanski tradiciji in je dala Cerkvi že mnogo poklicev.

V tem zavodu se je začel moj apostolat v Indiji. Novo oko-lje, nov jezik, zmeraj obdan s prikupno temnimi obrazi, iz ka-terih se blešči dvoje svetlih oči in lepo urejena vrsta belih zob. To so moji fantje. Kot njihov asi-stent sem z njimi povsod: v

cerkvi, pri delu, pri igri, v obed-nici ... V dobršni meri sem že tudi sam postal Indijec. Kar se mi je prej zdelo čudno, mi je zdaj že čisto vsakdanja stvar. Črni obrazi se mi ne zdijo več črni, indijske navade so posta-le tudi moje navade. Čutim se srečnega bolj kot kdajkoli prej, posebno kadar sem med fanti. Gospod žetve kliče in priprav-lja indijske delavce za indijsko njivo ... Čutil sem, da sem od-govoren za svoje fante, da vzga-jam bodoče člane naše družbe, zato sem jih imel rad.

BOLNIČAR

Po petih letih so mi predstoj-niki naložili še več dela. Postal sem bolničar zavoda. Kjer je 230 ljudi v hiši, je vedno kdo bol-an. V bolniški sobi je bilo 15 po-

stelj ... Čudno, sam nisem nikoli zbolel, čeprav sem bil vedno med bolnimi. Nekoč sem spremljal malega Abrahama na operacijo. Ko so se vrata zapr-la, sem zunaj sedel in čakal. Čez nekaj minut se vrata spet odpro, prikaže se zdravnik in pravi: »Pridite notri, fant vas na vsak način hoče ob sebi!« Res, ko me je Abraham zagledal, je stegnil roko proti meni in prosil: »Brat Ivan, prosim, drži me za roko!« Šele potem je privolil, da mu je zdravnik dal narkozo.

Med novinci v Yellaghiri

Z urednikom Sal. vestnika
in misijonarjem Bernikom

FOTOGRAF IN TISKARSKI MOJSTER

Inšpektorialni fotograf! Koliko nočnih ur moram prečuti, da lahko vsem ustrezem. Na stotine fotografij odpošiljamo v tujino. Zdaj pravkar pripravljam slike za dve reviji. Prva bo kazala pestrost življenja v Tirapatturju, druga pa salezijanskega pomočnika v pravi don Boskovi luči.

Salezijanski pomočniki dobivajo vedno več ugleda med temi črnikastimi obrazi. Kar ne morejo se načuditi spretnosti in izurjenosti vsakega pri svoji stroki. Jaz se ne morem bogve s čim pohvaliti, kajti biti fotograf ni nič kaj posebnega!

Leta 1964 sem bil v Bombayu, ko je bil tam mednarodni evharistični kongres, ki se ga je udeležil tudi papež. Najprej sem pomagal pri pripravah. Ko je prišel papež, pa sem bil eden glavnih fotografov ...

Naše geslo je pomagati Indijcem, da si sami ustvarijo možnosti za dostojno življenje. Naše strokovne šole so velik pripomoček k temu ... Leta 1970 me pokliče naš novi predstojnik inšpektorije, Italijan. Več let sva delala skupaj v Tirapatturju. Pokliče me in pravi: »John, potrebujemo te v Madrasu. Dobili smo nov "ofsetni" stroj za tiskanje. Ti, ki se razumeš na fotografijo, si edini, ki boš lahko spravil ta novi oddelek na noge ... Tudi če stvari ne znaš, imaš priložnost, da se je naučiš!« ... Sedaj iz naše tiskar-

ske šole odide vsako leto okrog 60 fantov z diplomo v roki. Sko-raj vsi se takoj zaposlijo.

VZGOJITELJ IN PEVEC

Odhajamo k najbolj revnim. V Madrasu smo odprli že dve hiši za pobiralce papirja, za tiste, ki živijo na pločnikih in na železniških postajah. Uspehi so pokazali, da don Boskova metoda lahko dela čudeže tudi med to mladino. Fantje prihajajo in odhajajo po volji. Po večini so taki, ki šole niso končali, zbežali so od doma. Zdaj skušajo zaslužiti kak krajcar s pobiranjem starega papirja in na železniških postajah. Ko se na večer vračajo v dom, vedo, da jih vedno čaka bratski sprejem, postelja in kaj toplega za lačni želodec. Denar, ki ga zaslužijo, lahko varno nalagajo v hišni hranilnici.«

Že več kot 15 let poučujem petje v naši župniji. To mi je v razvedrilo. Pri petju pozabim vse težave. Dvakrat na teden imamo pevske vaje. Pevci so fantje in dekleta ter skupina sester. Pojemo štiriglasno, kolikor je pač za razmere mogoče. Zdaj pred božičem imam vaje skoraj vsak večer. Morali bi začeti ob 7. uri, toda pevci so vedno pozni in nerodni. Se pač držijo indijskega načela: če ne danes, pa jutri!«

INDIJA, MOJ DOM!

Med mladino je moje delo. To me dela mladega. Moral bi biti že v pokoju – drugo leto bom stopil v sedemdeseto leto – a za salezijanca pokoja ni. Trudi se in delaj, dokler moreš. Na koncu poti bom že našel kak kotiček, kjer me bodo sprejeli kot preužitkarja. A do konca si želim biti med mladino.

Indija je moja druga domovina, saj sem tu že več kot polovico življenja. Kdor gre enkrat v Indijo, se ne more ločiti od nje. Tu imam veliko prijateljev in Indijo bi res težko za zmeraj zapustil.

MISIJONAR O MISIJONARJU

»Z lvanom Kešpretom svasku-paj odhajala kot mlada misijonarja v Indijo. V Tirapatturju je bil bolničar. Bil je zelo cenjen zaradi svoje potrpežljivosti in uslužnosti. Vsem je bil noč in dan na razpolago. Po nekaj letih je lvan postal ekonom na tej gimnaziji. Po njegovi zaslugi je zaživela zemlja okrog zavoda: riž, arašidi, indijska zelenjava in razno proso, ki ga ni v Evropi. Med njegovimi bivšimi gojenci sta dva škofa in skoraj vsi salezijanski predstojniki sedanjega časa.

Pred drugo svetovno vojno so vstopali v salezijanski noviciat v Tirapatturju v Indiji predvsem mladi fantje iz Evrope. Po vojni pa je svetniški in daljnovidni msgr. Carenno iz Španije (Bask, ki je Kešpreta, mene in Kusteca po 2. svetovni vojni povabil v Indijo) kot magister novincev prvi začel sprejemati v noviciat indijske fante. Po njegovi zaslugi je tako začela rasti domača (indijska) salezijanska družba, ki danes šteje čez dva tisoč indijskih salezijancev.«

Ludvik Zabret

"Ko vidim fante zatopljene v igro, vem, da hudi duh pri njih nič ne opravi" (MB VIII 48).

Če je iz benediktinskih samostanov odmeval koral, če so bili meniški samostani zaviti v molk, če je iz jezuitskih kolegijev odmeval glas predavanj, se je iz don Boskovih ustanov slišalo mladostno kričanje, vesel in skoraj neukročen smeh.

Celo don Bosko se podi za žogo s svojimi fanti. Živci tistih, ki vedo, kaj se spodobi, tega ne prenesejo. Zavarovati je treba dostojanstvo duhovniškega poklica. Don Bosku je treba omogočiti zdravljenje. Zato mu ljubeznivo ponudijo kočijo za prevoz v norišnico. Don Bosku pa je igra mogočno sredstvo: vzgojno in socialno. Revni, ubogi, izkoriščani fantje, pomislite: pri don Bosku dobijo kos kruha, toplo besedo in žogo, da se lahko igrajo, kar se morda nikoli ne bi, če jih ne bi sprejel nekdo, ki mu je bilo malo mar, da ga drugi zaradi tega imajo za norca.

Otroku je prijatelj tisti, ki se igra z njim. Pri don Bosku ima žoga tako preprosto in pomembno vlogo: mladi se morajo veseliti življenja, razgibati in prezračiti svoje telo, navezati nova prijateljstva, doživeti povezanost in soodvisnost z drugimi, znati se izenačiti in podrediti skupnim pravilom. Upoštevati norme in določila... Vzgojitelju se ponuja priložnost za spoznavanje značajev. Za nevsiljivo približevanje. Za sprotno dobrohotno besedo.

Žoga, ta "krogla", okrog katere se vse vrti. Danes zlasti v službi zaslužka. Izkoriščanja talentov in sposobnosti za igro. Razprodaja sposobnosti. Kupčija. Podkupovanje. Mladi, sposobni športniki, prinašajo posrednikom in poslovnežem bogate denarje. Šport je postal industrija, trgovina.

ŽOGA

naj s
v smeri

e vrti
i vzgoje

Žoga ... pa se lahko zavrti tudi v smeri vzgojnega poslanstva. Danes je lahko znamenje zdravega odnosa do telesa, do uravnoteženosti vseh sposobnosti. Za premagovanje zdravega napora. Za krepitev mišic in volje. Do odgovornega sodelovanja in soodvisnosti. Do prijateljskega druženja in povezovanja. Šport naj bo dobrina, ki danes ljudem pomaga živeti celovito na vseh področjih njihove osebnosti.

Don Bosko - od svojega otroštva naprej: če sem z mladimi, so drugačni, boljši. Če ljubim, kar ljubijo oni, si pridobim srca; če začutijo, da to delam iskreno, potem z veseljem storijo to, kar sem hotel, ne da bi silil, pridigal in kaznoval. Vstopil sem v svet mladih neprisiljeno v igri in ne da bi sami vedeli, kdaj so z mano odjadrali do cerkve, v spovednico, v učilnice, do zahtevnega dela, mučnih dejavnosti, za katere sem mislil, da jih ni mogoče pridobiti.

Don Bosko je bil genialen igralec z žogo: ne kot Pele, Maradona ali Ronaldo ... bil je amater, kar se tiče igranja, pa veliki in nedosegljivi profesionallec, kako žoga postane mogočno vzgojno sredstvo. Moramo ponovno tvegati, da bomo norci, da ne igramo ne za denar ne za zmage, ne da porazimo druge, ampak iz čistega prijateljstva in zdravega razpoloženja... Igra s prijatelji: veselje, sproščenost, razpoloženje. Kak balzam za razvajena telesa in bolne duše. Kakšno zdravilo za ranjene duše.

Don Bosko, žoga je tvoja čarovniška palica. Daj, zakotali jo zopet med nas, kot si jo svoj čas med svoje fante.

T. Ciglar, Z don Boskom v drugo stoletje, Ljubljana (Salve), 2002, str. 93s

Slovenija gre naprej!

Sredi novembra. Pokanje, rakete, kričanje, vse polno steklovine po tleh, cesta v center Ljubljane zaprta za ves promet. Naslednji dan pa ... Vsi časopisi z glavnim prispevkom na temo: Slovenija gre naprej! Na Japonsko!

»Kako bi bil vesel, ko bi ljudje tako slavili Boga, kot pove-ličujejo te nogometaše,« je vzdihnil duhovnik, ki je pripeljal skupinico mladih na Brnik in sredi noči čakal v tisti gneči na pri-hod letala s slovenskimi nogo-metnimi junaki. S to izjavo je zadel bistvo. Gotovo si vsi šport-niki zaslužijo pohvalo in čestit-ke ... a ne zato, ker bi bili zaradi uspehov »mali bogovi«, pač pa zato, ker niso zakopali tistih ta-lentov, ki jim jih je Bog dal, pač pa jih razvijali kljub odpovedo-vanju in garaštvu. Upam, da ne samo zaradi denarja in slave.

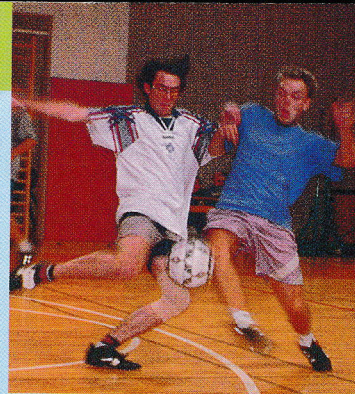
Šport je nekaj več kot le brez glavo podenje za žogo, teka-nje brez cilja, nesmiselno vrte-nje pedalov ali neprestano po-navljanje zahtevnih prvin. Kako si sicer razlagati dejstvo, da la-hko šport pripravi posameznika na leta odpovedovanja, garaš-tva, potenja in tudi potlačeva-nja lastnih interesov v korist eki-pe. Jasnega, enoglasnega odgo-vora ni. Morda je tako močna skrita obljuba o uspehu in slavi ali pa zgolj zavest, da skozi šport postajaš ne le bolj telesno pri-pravljen, pač pa pripravljen na življenje nasploh. Kajti šport je življenje v malem.

Anja, 19 let, dijakinja

Sem zelo navdušena nad športom. Na stadionu se počutim kot doma; vsak šport, ne le profesionalen, dobro vpli-va na človeka. Pri ekipnih ig-rah se vidi, da človek ne more vsega narediti sam, da je po-trebno svoje sposobnosti deli-ti z drugimi, če želiš, da se bo igra dobro izšla. Pomembno je, da je človek pri vsakem športu ali igri pošten. Če vza-meš poživilo in zmagaš, zma-ga ni veliko vredna, ker ta us-peh ni tvoje delo.

Tanja, 14 let, učenka

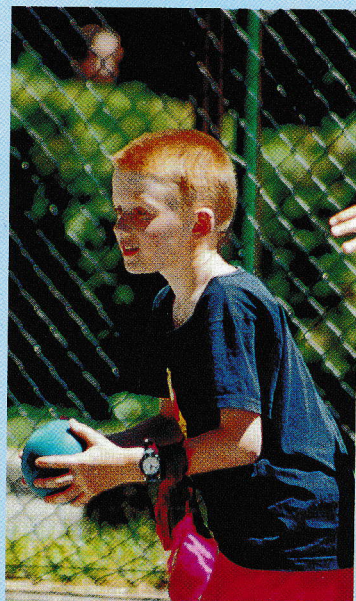
Na račun alpinizma sem spoznal veliko stvari o sebi in o življenju. Za vsak vzpon, vrh, lep razgled ali pre-mraženo noč je bilo potrebno vložiti veliko truda. Tudi v živ-ljenju se je treba odpovedati veliko stvarim, če želiš doseči zastavljen cilj. V hribih je bilo moje življenje velikokrat od-visno od soplezalca. Na člove-ka sem se naučil gledati dru-gače. Ljudje velikokrat v sti-ski od Boga pričakujemo čudež, a pri tem pozabljamo, da nam On svoj čudež pošilja po ljudeh. V hribih mi je Bog govoril in me tolažil, me tepel in me imel rad. Pri-peljal me je v daljne dežele,

v katerih sem videl, kako sem srečen in kako lepo življenje živim. V steni sem se naučil zahvaljevati Bogu.

Marč, 37 let, trgovec

Spregovorimo lahko o veli-kem športniku 19. stoletja. O duhovniku, ki je že kot otrok spoznal, da bo z igro pritegnil svoje vrstnike ... ki se je s športnim glumačem pomeril v teku in skakanju, ker ni hotel dopustiti, da bi mož s svojimi javnimi triki odvrčal mlade od nedeljskega verouka ..., ki je kasneje v talarju tekal za žogo ... Vsega tega pa ni počel zato, da bi se izkazoval, pač pa da bi prek športa in igre ure-sničeval svoje poslanstvo,

mlade vzgajal in jim odkrival bogastvo življenja.

Prek igre na kakšnem srečanju mladi lažje spoznajo namen ter doumejo, kaj jim pravzaprav skušaš povedati. Za to ni nujno, da igra traja dlje časa, niti ni potrebna neka kondicijska pripravljenost ... Opažam, da so mladim vseč aktivnosti, kjer se skupaj igrajo, ne pa, kjer je samo nasprotje med dvema tekmovalcema in zagrenenost. Z ekipnimi športi se otroci in mladi povezujejo med seboj, krepijo stvarjalnega duha, razvijajo čut za sodelovanje, hkrati pa jih učijo nekih omejitev, ker je potrebno upoštevati pravila, brez česar igra ne bo uspela.

Janez, 26 let, lesar

Kot voditeljica na oratorijih in pri volčičih opažam, da otrok hitreje sprejme sporočilo, kiga posredujemo prek igre, kot pa če mu to povemo z besedami. Preko igre in športa se pokažejo otrokove sposobnosti, ki morda prej niti niso bile raz-

vidne. Če se človek ukvarja bolj intenzivno s športom, postane zaradi vsakodnevnih treningov bolj vztrajen, tako lažje premaguje tudi ostale življenjske napore ter razvije tudi čut za sodelovanje. Nevarnost je mogoče v tem, da postane preveč ambiciozen in ne glede na sredstvo želi doseči uspeh, cilj ...

Katarina, 19 let, študentka

Na srečanju animatorjev oratorija je salezijanski predstojnik čudovito nagovoril mlade: »Oratorij ni le veselo dvorišče, ni igra, ni smeh, ampak je predvsem slavljenje Boga. Prek iger, bansov, smeha ... mora biti Bog slavljen. Če tega ni, potem bolje, da sploh ne začnemo, ker nam stvari ne bodo tekale tako, kot bi morale teči.« Janezu Bosku so stvari tekale ... ko je tekal, se igral, plezal, drvel za žogo in pri tem tvegaj, da so ga ljudje imeli za norca, je vse to počel z ljubeznijo. In kjer je prisotna prava nesebična ljubezen, tam je tudi Bog slavljen.

pripravila Karmen

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti Don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš novi **transakc. račun: 24200 – 9004141717**
- o nakazilu in namenu nas obvestite na naslov:
Salezijanci Rakovnik
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana
- odstopite certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine
- (oporoška - lastnoročno pisana ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

- za izvedbe posameznih projektov - obnovo Rakovnika
 - za novince in bogoslovce
 - za misijone (Kerečev sklad)
 - za maše (navadne in gregorijanske) in Mašno zvezo
 - za Salezijanski vestnik
 - za pomoč dijakom na naših šolah
 - za vzdrževanje salez. ustanov
 - in za novogradnje
- O vsem se lahko dogovorite z **Blažem Cudermanom**, inšpektorialnim ekonomom, tel. 01/427.4150 ali z **Janezom Potočnikom**, ravnateljem Rakovnika, tel. 01/427.3028.

Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

Deset biserov!

Sandi (iz Zagorja) in Natalija (iz Ljubljane) Mezeg imata številčno družino. V teh časih, ko večina ljudi hiti za kariero, denarjem, ko prevladuje potrošniška miselnost, so takšne družine čudna stvar, nekaj, kar ne bo šlo, ali nekaj, kar spominja na neuspeh. Sandi je učitelj na Srednji lesarski šoli, Natalija pa je ostala doma pri otrocih, kjer je več kot polno zaposlena. Pravi, da ji nikoli ne bo žal. To je prava kariera, ki ni minljiva.

- **Poročila sta se pred 17-imi leti, danes pa sta obdana z vencem desetih otrok.**

Sončnega maja na sv. Florjana je bilo po vsej Ljubljani slišati sireno v spomin na bivšega diktatorja. V cerkvi Marijinega oznanjenja pri frančiškanih, pa je ravno takrat donela poročna aleluja.

Marija je bila zvesta in priprošnica pri Bogu, ki je gradil najino edinost. Pri tem nama je veliko pomagala pot pokrstnega katehumenata, na katero

gimnazije; Jošta (15 let), vpisal se je na gimnazijo; Marijo (13 let), Pavla (11 let), Petra (10 let), Magdaleno (8 let), Jožefa (7 let), ki so šolarji; ter Gabrijelo (6 let), Terezijo (5 let) in Mihaelo-Mirjam (1,5 let), ki se še igrajo na peskovniku. Eni so ministranti, drugi pevci. Bog je bil darežljiv s svojim blagoslovom, vendar tudi preizkušenj in nerazumevanja ni manjkalo, tako da ni bila vedno samo romantika. Pa saj je tudi Jezus rekel svojim, da učenec ni nad učiteljem. Kljub boleznim otrok in raznim stiskam nama je Bog dajal veselje, ker sva vstopala v njegov stvariteljski načrt. Ob misli, da jih rojevaš in vzgajaš za večnost, smo se veselili vsakega posebej. Otroci še vedno v molitvah prosijo za kakšnega brata ali sestrico.

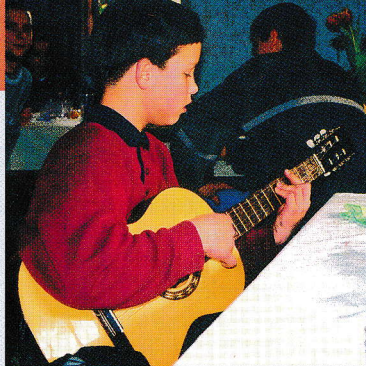
- **Kar nekaj let ste živeli v Ljubljani, zdaj pa živite v svoji hiši v Logatcu**

Dobrih 50 m² stanovanjske površine v Ljubljani, v tretjem nadstropju, brez dvigala, je postala preizkušnja za devetčlansko družino. Ko so nas opazovali ljudje, ki so stanovali z nami v bloku, so si mislili: »Pa kje je ta vaš Bog!« Bog naju ni pustil brez odgovora, ampak naju je spomnil na besede psalmista: »Zaupaj v Boga in znova ga boš hvalil!«

Bog je želel, da narediva korak naprej. Potrebno je bilo vztrajati v zaupanju. Bog ni ka-

naju je poklical Bog. Zelo sva mu hvaležna. V zakonu nama je zaupal deset otrok. Domna (16 let), končal je prvi letnik

kor človek – kar obljudi, tudi stori. Pred šestimi leti smo se preselili iz Ljubljane v Logatec. Kupili smo nedograjeno hišo. Oba sva bila še posebej očarana nad razgledom na cerkvice. Sami poprimemo za vsako delo, od polaganja ploščic in parketa do izdelave fasade. Marsikatera noč je šla tudi za to. Čez dan pač otroci zahtevajo svoje. Seveda nam pri tem pomagajo tudi prijatelji. Hvala Bogu zanje. Spoznaš jih v stiski. Fraza je oguljena, a resnična. Otroci pomagajo in sodelujejo po svojih močeh. Življenje v veliki družini je čudovita priložnost, da se vsaj malo otrešeš svoje sebičnosti in vidiš bližnjega v njegovih potrebah in težavah.

● ***V vajini odločitvi za otroke se kaže vajina ljubezen – do življenja, do Boga, do otrok...***

Vzgoja ni lahka stvar. »Otroci, ki jih srečujem v službi,« pravi mož Sandi, so danes pogosto izgubljeni, ker prihajajo iz težkih družinskih razmer – pogosto iz razbitih družin. Varnost, smisel in ljubezen žal iščejo tam, kjer teh stvari ni možno najti. Apostol Pavel pa pravi: »Če nimaš ljubezni, nisi nič!« Ljubezen prihaja od Boga in ne od nas. To sva velikokrat izkusila. Otroci so velika pomoč pri spreobrnjenju. So kot zrcalna slika. Hitro dobiš povratno informacijo, včasih bolečo. Zelo pomembna je redna družinska molitev. Pa tudi

čas za razvedrilo in pogovor je potrebno najti. Prosti čas radi preživimo v naravi, radi tudi prepevamo. Takrat je še posebej lepo.

Sv. Janez Bosko je rekel mladim: »Za vas živim!« To je to, saj daje upanje, da bomo nekoč vsi skupaj še lepše prepevali, ko bomo gledali Gospoda.

● ***Kjer je več otrok, je tudi veliko možnosti za pestro preživljanje prostega časa***

Večina najinih otrok se pogosto z vso vsemno preizkusi v športnih igrah. Gre zares: kdo bo boljši oz. kdo bo dal več golov. Tako je bilo tudi zadnjič, ko smo na travniku pod bližnjim hribom Sekirco igrali družinski nogomet. Nihče zlahka ne sprejme poraza in nemoči, velja le zmaga. Težko je sprejeti poraz. Ob koncu tekme smo sedli v travo in se pogovarjali tudi o tem, da je bilo tudi Jezusovo življenje en sam poraz, pa vendar je zmagovalec, ker je le On sprejel zadnje mesto in odpuščal. To je potrebno nešteto krat ponoviti.

Družina Mezeg

NAMORJU

Morje. Tako se slani vodi reče. Bog ve, zakaj. V morje vsaka reka steče. Bog ve, zakaj. Morje nima ne konca, ne kraja, saj še sonce v njem zahaja, ko se znoči.

Na morje mnogo gre ljudi. Vsak zase v slano vodo skače, pa na ležalniku leži, se preteguje, kar tja v en dan pomežikuje, Bog ve, zakaj.

A tudi tu obstajajo izjeme. To smo seveda mi. Bog ve, zakaj. Ko vsako leto pridemo na morje, za nekaj časa plaža oživi. Živžav se širi čez obzorje, sosede groza spreleti, da brž zbežijo en dva tri.

Čez teden dni, na plaži razen nas nikogar ni. Pa če prinese koga mimo, reče si:

"Ah tu se voha grozna gneča, morda drugje me obišče sreča."

Jošt

Jašolsko leto se je že končalo in zato se že vsi veselimo počitnic. To pa le ni edina stvar, ki nas Slovence trenutno zanima. Nekatere pa še bolj zanima nogomet. Naši so prav klavarno zaključili. To da človeku misliti, da kjer ni edinosti, ni blagoslova. Pevec Adi Smolar v eni izmed svojih pesmi pravi: »Če bi Slovenci skup' držal! Domen

Intervju s s. Marjeto Zanjковиč HMP

DANES IN TAKOJ

SE KOT MISIJONAR DAJEM NA RAZPOLAGO BOGU

Misijonarka na Madagaskarju, bila je v prvi odpravi HMP na Rdeči otok, osem let je delala v zdravstvenem dispanzerju, sedaj deluje v velikem šolskem centru, skrbi za vzgojo aspirantk in postulantk,... toliko mi je bilo po koščkih dano prvi hip zvedeti o naši misijonarki.

● **S. Marjeta, kako zgleda tvoj običajni dan na Madagaskarju?**

V redovni skupnosti je urnik običajno povsod enak, četudi smo v misijonih. Molitev ima seveda prvenstven pomen tudi pri nas. Odgovorna sem za skupnost in vzgojo aspirantk ter postulantinj. Delim tudi prijetno dolžnost vratarice, skupaj z našo kuharico, da sprejemam vsakega, ki potrka na vrata; otroke, reveže, starše, z njimi se pogosto pogovarjam, poslušam njihove stiske in jih skušam spodbujati.

Vstajamo ob pol petih zjutraj, to pa zato, ker malgaško ljudstvo ni vajeno poležava-

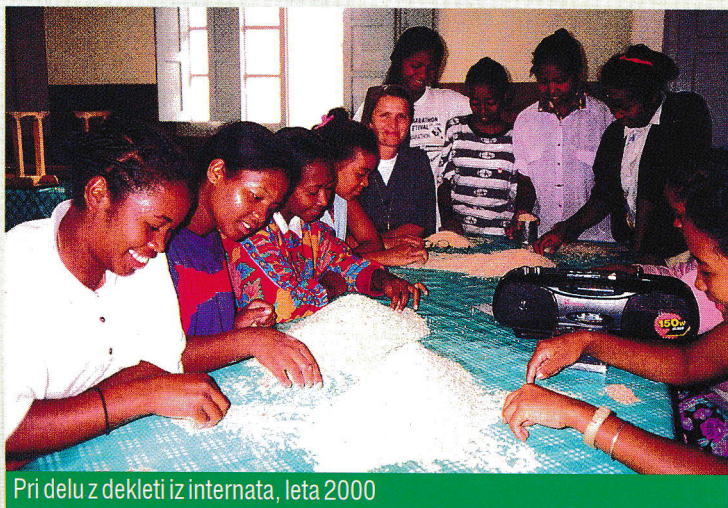
nja. Takoj, ko posije sonce, so že pokonci. Druga stvarnost pa je ta, da pri njih cela družina spi na trdih tleh, pod seboj imajo le kako slamo in vsi so natrpani v enem prostoru; torej, ko se premakne eden, ponavadi prebudi tudi ostale. Ritem je torej malgaški, zato pa hodimo tudi spat kar zgodaj. Dopoldne večinoma mine med sprejemanjem 750 otrok, ki se zberejo na našem dvorišču, še prej pa po hiši vse vrvi, saj se naših sto notranjih gojenk (študentke in dijakinje) odpravlja na univerzo ali v poklicno šolo in si pripravljajo vse potrebno za obed.

Skoraj vsak dan pospremim tudi naše kandidatkinje (5 aspirantk in 3 postulantkinje) v mesto na t. i. "interpostulat". To je izobraževanje, ki ga organizirajo vse redovne skupnosti in daje osebno poglobitev in rast v krščanski veri. Torej, če povzamem, moje delo zajema skrb za celotno skupnost (sem ravnateljica, skupnost šteje šest sester, osem kandidatkinj ter eno laiško misijonarko), poslušam ljudi, sestre, otroke, dekleta, otrokom spregovorim za dober dan, še posebej pa mi je v veliko veselje vzgoja kandidatkinj.

● **Omenila si skrb za kandidatkinje. Kakšna je njihova vzgoja, čemu posvečaš največjo pozornost?**

Prva skrb je, da jim pomagam odkriti njihov poklic. Dekleta so namreč v nevarnosti, da svojo željo za poklic zamešajo z željo po udobnosti, varnosti, preskrbljenosti, kar nudi šetako uboga redovna skupnost. Pomagam jim razumeti, kaj pomeni, da te Bog kliče. Veliko pozornost posvečam tudi temu, da bi razumele, da je odnos s Kristusom odnos z osebo, ki jih ljubi in kateremu naj ljubezen tudi vračajo. In tretje, kar pa je nekaj najtežjega; dekletom dejansko spremeniti pogled, da so vse med sabo enako cenjene, vredne, ljubljene in da se v skupnosti počutijo demokratično.

To bom skušala malo bolj pojasniti. V malgaški družbi namreč velja pravilo, da je mnenje starejšega (zoki) brata ali sestre več vredno od mlajšega (zandri). Tako prihaja tudi v skupnosti do nevarnosti, da bi bila beseda, predlog ali delo nekoga, ki je starejši od tebe, bolj cenjeno in spoštova-

Pri delu z dekletki iz internata, leta 2000

no, to pa peha v razvrednotenje bistva skupnosti in vse zelo osiromaši, nas naredi nesvobodne. Dekleta so vajena, da imajo v družini le očetje ali moške tisto tehtno, zaključno besedo, ki velja več kakor pa beseda matere in žene. Ko dekleta, kandidatinja, vstopi v skupnost, se začne učiti tega demokratičnega medsebojnega odnosa.

Naše kandidatnje imajo veliko svobodo gibanja, izražanja, kar je pomembno in le preko tega se lahko odprejo, odkrijejo svojo pravo identiteto, saj v družinah tega prejenostavno niso mogle. Tukaj ne gre za liberalizem, ampak se v svobodi zavedajo tudi meja. Malgaši so po naravi zelo občutljivi, skrivnostni, pa tudi ljubosumni na svojo zasebnost. Preden se mi dekleta odpre, mine dolgo časa. Zato je tudi doba vzgoje pri nas dolga, praktično nimamo omejitev po letih, ampak razločujemo vsako dekletko posebej po zrelosti, preden zares vstopi v postulat.

- ***Vemo, da je prihodnost mladih na Madagaskarju večinoma zelo odvisna od izobrazbe. Kaj želite sestre ponuditi malgaški mladini? Kako jim pomagati?***

Zavedamo se, da je naša prva naloga pomagati, da bi se čimprej usposobil kader, ki bi Madagaskar popeljal iz revščine. Truditi se moramo za dobre učitelje, dobre šole, iz katerih bodo izhajali izobraženci, bodoči voditelji naroda, ljudje, ki bodo razmišljali s svojo glavo in imeli privzgojeno ljubezen do svojega naroda in dežele.

Dekleta v obrtni šoli želimo vzgojiti v samostojne, sposobne žene, družinske matere, ki ne bodo podrejene le možu, ampak

Na obisku po vaseh, leta 1997

bodo imele enakopravno besedo pri odločanju in vzgoji otrok. Dekleta, ki so izšolana, so bolj samostojna, samozavestna, zavedajo se svojih pravic.

Zelo se trudimo, da bi vsako krščansko dekletko ohranilo vero, četudi se poroči z možem, ki je druge vere. Na Madagaskarju se namreč žena podredi možu tudi glede vere! Počasi napredujemo tudi v tem, da bi v njih vzbudile željo po sodelovanju v Cerkvi, da bi imele svoj delež. Do sedaj namreč vlogo katehistov opravljajo le moški, ženske pa so kvečjemu bralke.

Seveda pa ob tem ne smemo pozabiti na naše prvobitno poslanstvo, ki je povezano z označevanjem izkušnje Boga in to izkušnjo želimo vtakati v vse programe, ki jih ponujamo.

- ***Kakšni so načrti, kako naprej; osebno, v skupnosti?***

V letošnjem letu želimo »pomalgašiti« oratorij. Do sedaj smo ostajali pri prvinah, uvoženih iz Evrope, vedno bolj pa vidimo, da je potrebno iskati to, kar je njihovo, kar prihaja iz njihove kulture, zgodovine, okolja. Dobro želimo podkovati katehiste in katehistice ter animatorje. Naša Cerkev še nima nobene podobne šole, ki bi skrbela za to področje usposablja-

nja. Intelktualno in duhovno pa želimo dobro pripraviti tudi malgaške sestre, da bodo samostojno vodile našo Družbo, tudi ko bomo misijonarke zapustile otok.

- ***Kako smo lahko misijonarji mi?***

Tako, da živite misijonski poklic. Misijonar je vsak, ki je bil krščen. In ne misliti, da boš misijonar takrat, ko boš veliko znal, bil dovolj izobražen, imel toliko in toliko izkušenj ... Danes in takoj, v tem trenutku, se kot misijonar dajem na razpolago Bogu. Moj prvenstven poudarek naj bo, da izžarevam Boga. Izžarevati Boga, ki ga nosim v srcu in mi pomeni vse. To lahko posredujem drugim.

- ***In kaj nam želiš povedati na uho ...***

Kar me še danes po sedemnajstih letih prevzema na Madagaskarju, je ta veselost, preprostost, ki kljub revščini in trpljenju ostaja v malgaškem človeku. Ohranjajo vesel pristop do človeka in želela bi, da se ne bi v Evropi in pri vas v Sloveniji zaradi blaginje in materializma začeli zapirati, da ne bi na ustih zamrl ta veseli znak, da smo kristjani in redovniki. To vam iz vsega srca želim.

Pogovarjala se je M. K.

INDIJA

DEKLICA, POMAGAL TI BOM

Stara je bila tri leta, ko sem jo prvič videl. Bil sem na duhovnih vajah v manjšem kraju, 1300 km oddaljenem od Goe. Zagledal sem jo, ko sem se sprehodil po vasi.

Kako se mi ne bi zasmilila deklica z iznakaženimi ustnicami? V Indiji je njena prihodnost črna kot noč. Vendar staršev to niti ne vznemirja. Ah, kaj, saj je samo deklica!

Meni pa srce ni dalo miru. Staršem, revnim dninarjem iz na polpodrte barake, obljubim, da bom preskrbel denar za operacijo. Vem pa, da bom moral biti previden. Pohlep po denarju ima velike oči.

Zbiral sem in zbiral. Prosil, pripovedoval in se spominjal srečanja s črnoookim iznakaženim otrokom. Trajalo je več kot tri leta, da sem nabral dovolj veliko vsoto. Ta čas je deklica

nezavedno rasla, rasla v svojo črno prihodnost.

Pisal sem na zavod, tja, kjer sem bil takrat opravljal duhovne vaje: »Pozanimajte se, kje bi bila možna kirurška operacija za malo Radživo!«

Odločili so se za bolnišnico v Pumi. Tam dela laična sestra, don Boskova prostovoljka, in ta je uredila vse potrebno. Tudi to, da operacija ni bila predraga ... Pohlep po denarju ima tudi med zdravniki velike oči.

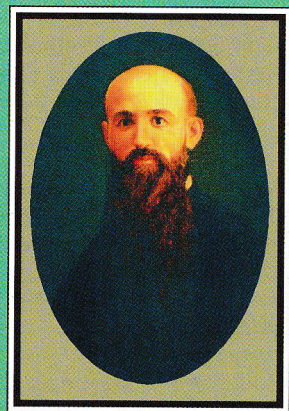

Preden sem odpotoval na obisk v slovensko domovino, sem šel deklico obiskat. Majhen korak za neizmerne indijske razdalje: letisoč kilometrov iz Goe!

Bil sem vesel. Operacija je lepo uspela. Zdaj ima ta »moja« deklica prihodnost: prav kmalu se bo lahko poročila. V šolo seveda ne hodi in mogoče ne bo nikoli hodila. Vendar zdaj lahko razločno govori in je podobna vsem drugim. Dobila bo moža in ta bo skrbel za zaslužek. Prej pa, prej pa ... Le kdo bi se poročil z žensko, ki ima zaježjo ustnico!?

Tako je v Indiji.

*br. Ludvik Zabret,
misijonar v Goi
(na obisku v domovini
bo do septembra)*

V »KEREČEV SKLAD«

za salezijanske misijon(ar)je
ste od 2. maja do 30. junija
2002 darovali:

Ambrožič M., Gombošič C.,
Hribar M., Hribnik P.,
Kranjc B., Plahutnik P.,
Rebec K., Tudjina J.,
Urbanija L., Vukan M.,
Zeličevi in nekateri
neimenovani dobrotniki.

Vsem iskren »Bog plačaj!«

BRAZILIJA

IZZIVI REVŠČINE

Vse, kar pišete, da se dogaja na Rakovniku, me neverjetno veseli. Voščila! Zaradi dela, zdravja in resnične starosti zelo malo odgovarjam tistim, ki mi pišejo iz Slovenije in pričakujejo moj pozdrav, zahvalo ali novice. Komaj te dni sem je zdravje malo izboljšalo, ker sem bil precej bolehen in izčrpan. Preveč dela, odgovarjanja, skrbi, velika revščina. Vsak trenutek potrka kdo na moja vrata (kadar sem v pisarni), pa ne, da bi se pogovarjali, ampak da bi vsakemu kaj dal. Zdi se mi, kot da sem v kakem državnem uradu oz. v banki. Neverjetna je ta revščina. Vsi prihajajo k meni, jaz pa nimam dovolj dobrotnikov ... Naše *Don Boskovo mesto* že presega možnosti naše misijonske ustanove. V svojem služenju ubogim ... iščem nove načine. Rad bi na lokalni ravni organiziral nekakšno združenje, ki bi se zavzelo za te uboge ... Saj se veliko govori in načrtuje, a ni moči za povsem konkreten stik z ubogimi ... Če ne bom pisal, če ne bom odgovarjal na vaša pisma, potem veste, da preprosto nimam časa. Iskrena zahvala vsem. Vaš slovenski salezijanski misijonar – priporočam se vam v molitev.

Ernest Saksida
Corumba', 8. junij 2002

BURUNDI

VELIKONOČNI PRAZNIKI V AFRIKI

Pred prazniki nisem nikomur pisal. Ni bilo časa. Kar zmanjkuje mi ga in to vedno bolj. Ne vem, kako je to. Res pred prazniki je bilo veliko dela s pripravami, posebno s spovedjo. Vsak dan dopoldne zunaj na podružnicah in potem še pomoč na petih župnijah. Povsod nas je bilo sedem ali osem duhovnikov za »veliko« spoved. K nam pa je prišlo kar deset duhovnikov in še midva z Jožetom. Bilo nas je dvanajst. In ko smo spovedovali, tako ni nihče dolgo čakal. Med temi dvanajstimi spovedniki sva bila samo midva z Jožetom belca, vsi drugi so bili črnci. In kamorkoli sva šla pomagat spovedovat, so naju kar gledali – sva zadnja belca! ...

Na veliko sredo smo imeli krizmeno mašo in po maši pogostitev na škofiji. Ko sem se poslavljaj po kosilu, sem kar tako rekel pomožnemu škofu:

»Če za veliko noč nimate kam iti, pridite maševat k nam!« In me je pogledal in rekel: »Kdaj imate prvo mašo?« Dejal sem mu: »Ob pol osmih!« »Ob pol osmih sem pri vas!« ... Na veliko soboto sva z Jožetom krstila skoraj 500 odraslih in nekaj otrok. To so ljudje, ki so se štiri leta pripravljali na krst. Jože jih je na glavni podružnici krstil okrog sto, jaz pa tukaj v Rukagu druge, po maši pa sem poročil še okrog 30 parov ... Na veliko noč je škof res prišel z mitro. Ljudje so bili sila zadovoljni. Mašo smo s plesi in bobnanjem končali malo pred deseto. Po drugi maši smo imeli na nogometnem igrišču pogostitev za novokrščence: plesi in bobnanje. Kar šest skupin pigmejcev se je predstavilo in koliko ljudi je bilo! Drugič pridite gledat! To se mora videti in poslušati. K drugi maši je prišel tudi guverner z ženo in s hčerko.

Gusti Horvatz J. Mlinaričem
Rukago, 8. april 2002

VSAK DRUGI MESEČ DON BOSKO PRITEBI DOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.
Tako j nam sporočite
spremembo
naslova.**

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 LJUBLJANA
tel.: 01/427-3028
faks: 01/427-3040
e-mail: vestnik@salve.si

Marija je zadovoljna z vami

ZADNJI DON BOSKOV OBISK PRI SESTRAH HČERAH MARIJE POMOČNICE

Avgusta leta 1885 se je don Bosko iz zdravstvenih razlogov nahajal v kraju Mathi. Par sester hčera Marije Pomočnice je prišlo k njemu na obisk, da bi ga povabile v svojo generalno hišo v Nizza Monferrato za zaključek duhovnih vaj sester.

Don Bosko je sprejel povabilo. Daroval je sveto mašo, pridigal in se po maši še zaustavil v pogovoru z nekaterimi sestrami. Prisotna je bila vrhovna mati s. Katarina Daghero in sestre iz vrhovnega sveta družbe hčera Marije Pomočnice.

Prosile so ga, kot je bilo to v navadi ob obiskih predstojnikov, da bi jim povedal kakšno besedo. Ob tisti priložnosti je bil z don Boskom tudi salezijanec Janez Bonetti.

»Želite, da bi vam kaj povedal,« je začel don Bosko. »Če bi mogel govoriti, koliko stvari bi vam rad povedal! Toda, vidite, star sem, moje zdravje peša, tudi govorim težko. Hočem pa vam povedati, da vas ima Marija zelo rada in da je tu med vami. Vaša mati je in vas varuje.« Gospod Bonetti pa je hotel pojasniti, da hoče don Bosko reči, da bo Marija zadovoljna, če bodo sestre dobre in zveste, toda don Bosko ga je prekinil: »Ne, ne, Marija je tu-

kaj, prav tukaj, hodi po tej hiši ... je tukaj med vami.« Gospod Bonetti pa spet: »Don Bosko hoče reči, da«. Toda don Bosko se je še bolj raznežil in rekel: »Marija je resnično tukaj, tukaj med vami. Marija se sprehaja po tej hiši in jo pokriva s svojim plaščem.« Medtem, ko je to govoril, je iztegnil roke in se ozrl v nebo s solznimi očmi. Ni vedel, kaj naj še reče, da bi prepričal sestre, da on zares vidi Marijo, ki hodi po hiši in jo varuje. Potem se je don Bosko poslovil od skupnosti sester. In to je

bil njegov zadnji obisk v tisti hiši (Memorie Biografiche XVII, str. 557).

KAJ NAJ STORIMO, DA BO MARIJA ZADOVOLJNA Z NAMI

Te besede, ki jih je don Bosko povedal hčeram Marije Pomočnice, nas vabijo k razmišljanju in osebni poglobitvi. Kakšna sreča, če bi don Bosko mogel te besede ponoviti tudi za vse nas, za vsako našo hišo, za naše družine.

Kajpa naj storimo, da bo Marija zadovoljna z nami? Prav gotovo nas Marija ljubi, skrbi za nas, svoje sinove in hčere, zato je prav, da jo ljubimo tudi mi.

Marija v življenju ne ostane neopazna. Kristjan, ki goji globoko pobožnost do nje, ne more ostati povprečen.

Pobožnost do Marije ne dopušča povprečnosti, sicer ne bi bila pristna, iskrena in globoka.

Marije ne moremo ljubiti le z besedami, svojo ljubezen do nje moramo pokazati z našim življenjem, tako da se trudimo živeti globoko krščansko življenje.

Če hodimo z Marijo, nas bo ona zagotovo vodila po poti dobrega, po poti ljubezni, dobrote, ponižnosti, razumevanja in odpuščanja.

*Carlo M. Carli
(Marija Ausiliatrice, 5/2002)
prevedla in priredila
s. Marija Žibert*

MAŠNA ZVEZA

Rakovniška 6, p.p. 2404,

1001 LJUBLJANA

Transakcijski račun:

24200 – 9004141717

s pripisom: MZ

ROMARSKI SHODI

LJUBLJANA RAKOVNIK

15. avgust (četrtek):

PRAZNIK MARIJINEGA VNEBOVZETJA

Svete maše bodo ob: 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, **15.00**, 18.30.

Osrednja romarska slovesnost bo popoldne ob **15.00**, ki jo bo vodil dekan Teološke fakultete in namestnik predstojnika slovenskih salezijancev **dr. Alojzij Slavko Snoj**. Po maši bodo pete litanije Matere Božje in blagoslov z Najsvetejšim.

8. september (nedelja):

PRAZNIK MARIJINEGA ROJSTVA IN OBLETNICA POSVETITVE RAKOVNIŠKE CERKVE

Svete maše bodo ob: 7.00, 8.00, 9.15, **10.30**, **15.00**, 18.30.

Pri sv. maši ob **10.30**, ki jo bo vodil višji predstojnik slovenskih salezijancev **g. Lojze Dobravec**, bo salezijanski bogoslovec Boštjan Jamnik izpovedal večne redovne zaobljube v salezijanski družbi.

Osrednja romarska slovesnost bo popoldne ob **15.00**, ki jo bo vodil direktor Zavoda sv. Stanislava v Šentvidu **dr. Anton Jamnik**. Po maši bodo pete litanije Matere Božje in blagoslov z Najsvetejšim.

Vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob 15.00:

maša in molitve za častilce Marije Pomočnice, člane salezijanske družine in romarje. Vabljeni!

S. VERONIKA BAKAN HMP

* 29.10.1905 + 29.5.2002

Ob zaključku Marijinega meseca majnika se je preselila v nebeski dom najstarejša slovenska sestra salezijanka, verjetno pa tudi najstarejša slovenska misijonarka.

S. Veronika se je rodila v Doležljovju v Prekmurju 29. oktobra 1905. Bila je četrta izmed petih sester ter je že pri dvanajstih letih izgubila očeta. Spominjala se je: »Mama nas je vzgajala v globokem krščanskem duhu, da smo ljubile Jezusa in evharistiji in Devico Marijo.« V tem ozračju je njena starejša sestra izbrala redovno življenje v kongregaciji usmiljenih sester sv. Križa. Veronika je bila članica misijonske skupine v župniji. 22-letna je po nasvetu svojega spovednika, salezijanskega duhovnika, odšla v Nizzo Monferrato v Italijo in vstopila v družbo sester hčera Marije Pomočnice.

Prve redovne zaobljube je izpovedala 5. avgusta 1929. Ker je že kot novinka napisala misijonsko prošnjo, so jo predstojnice še isto leto poslale v Južno Ameriko. Najprej sicer ni bila v pravih misijonskih področjih. Sama je zapisala: »Po štiridesetletnem romanju mi je dobri Bog naklonil tako željeno milost, da sem prišla v prave misijone (med Indijance shuar) – najprej v Gualaquiza, potem v Macas in končno v Sucua.« Bila je vzgojiteljica v otroškem vrtcu, bolničarka, asistentka deklet v internatu, zakristanka in kar 40 let ravnateljica skupnosti. Odlikovala se je po tem, da je bila žena, ki je v polnosti uresničila svoje življenje v salezijanskem poklicu. Odlikovala se je v duhu molitve, v ljubezni do Marije, v daru pravega nasveta ob spremljanju sester, v ljubezni do vseh, posebno še do ubogih. Škofova beseda pri pogrebni sveti maši je najbolj zgovorna sinteza njenega življenja: »Kjer koli je delala, je bila blagoslov, ker je živela po evangeliju z ljubeznijo, ki spoštuje in sprejema.« Ob svoji 95-letnici, ko se je zahvalila za voščila, je še sporočila v domovino: »Zaradi moje visoke starosti ne morem več tako do-

bro hoditi in tudi vidim že slabo, vendar pa še odgovarjam na telefonske klice in čuvam hišo, ko gre do sestre na pastoralno delo.« Umr-la je v Sucua v Ekvadorju, 29. maja 2002, v 73. letu redovniškega in misijonskega življenja.

Njen kratek življenjepis sestre zaključujejo: »Hvala, s. Veronika, ti kličemo tudi v imenu ljudi v Sucua, kjer si živela 26 let in kjer so te zaradi tvoje nesebičnosti hoteli imeti tudi po smrti. V ubogih, trpečih, potrebnih tolažbe si gledala Jezusa. Hvala, ker nam zapuščas sled dobrote in zgled srečne starosti, ki je rodovitna v dobrem.«

Priredila s. Irena N. hmp

STANKO PAVLIN SDB

misijonar – zlatomašnik

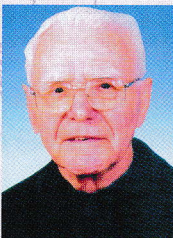
*13.12.1916 +11.6.2002

Inšpektorialni ekonom iz Hong Konga don Carlo Socol je slovenskim salezijancem poslal tole sporočilo ob smrti g. Stanka Pavlina:

»Kot ste že posredno izvedeli, je 11. junija 2002 ob 04.10, v starosti 85. let in v 66. letu redovništva, Gospod poklical k sebi našega dragerega sobrata **g. Stanka Pavlina**. Petdesetletno duhovništvo bi praznoval 29. junija letos.

G. Stanko se je že nekaj časa slabo počutil. Ko je bil 2. junija tretjič odpeljan v bolnišnico, so zdravniki ugotovili, da je njegovo srce zelo oslabiljeno. Srce je vedno bolj pešalo, zato je bil prestavljen v oddelek za intenzivno nego, od koder je bil odpuščen 9. junija, ko je premagal najbolj kritično obdobje. Zdravniške napovedi so bile kljub vsemu zadržane. In res, kljub lahjemu izboljšanju je v noči 11. junija, ko je zopet zmogel govoriti, preminil. V zadnji bolezni so z vsjo ljubeznivostjo zanj skrbele sestre v bolnišnici Canossa Hospital. Zavedajoč se svojega slabega zdravstvenega stanja je po rokah g. inšpektorja prejel zakrament bolniškega maziljenja. Vdano je sprejel svojo bolezen in pri tem tudi v najtežjih trenutkih ohranjal živnost, ki jo je imel v svoji naravi.

Sobrate iz skupnosti sv. Alojzija v Gorici smo prosili, naj obvestijo njegove sorodnike o bolezni in pozneje o smrti. Prav tako prosimo sobrate iz ljubljanske inšpektorije, naj ga vsem, ki so ga poznali, priporočajo v molitev.

Kitajska inšpektorija je hvaležna Sloveniji, da ji je dala na razplago enega svojih sinov. G. Stanko je prišel k nam z Japonske v letu 1942; sprejel ga je nepozabni g. Karel Braga, katerega ga je zaupal msgr. Cimatti. V letu 1952 je postal duhovnik in je delal v različnih ustanovah ter naredil veliko dobrega. Naj ga sprejme Gospod v svojo slavo.

20. junija pa smo ga po maši, ki jo je vodil msgr. Jožef Zen SDB, pokopali na salezijanskem pokopališču Happy Valley v Hong Kongu.

Ostanimo povezani v molitvi. Naj Gospod blagoslovja vas in vašo zaslužno inšpektorijo, ki je Kitajski poleg g. Stanka dala še msgr. Kereca in g. Majcna. Bratsko v don Bosku.«

MARTIN JURČAK SDB

O rajnem sobratu gospodu **Martinu Jurčaku** bomo brali daljši zapis v naslednji številki. Salezijanskega vestnika.

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Avsec Janez, Ljubljana
Bakan s. Veronika, sestra HMP, misijonarka
Cvetko Lizika, Mala Nedelja
Golob Marija, Rogatec
Janežič Lizika, Veržej
Jurčak Martin, salez. duhovnik
Kastelic Marija, Šentvid pri Stični
Kešpet Ivan, salez. pomočnik, misijonar v Indiji
Košmrlj Marija, Gora pri Sodražici
Kump Rozika, Veliki Gaber
Lesjak Marija, Videm pri Ptuj
Marinič Alojzija, Zagreb
Mesarič Marija, Lipovci
Pavlin Stanko, salez. duhovnik, misijonar v Hong Kongu
Strgar Štefka, Rogaska Slatina
Šfiligoj Marija, Vipolže

MARIJA POMOČNICA NARAKOVNIKU

Na tako lepem Rakovniku kraljuje Marija Pomočnica, naša priprošnjica. V mislih sem vsak dan v tej cerkvi, vesela sem, da imate uspeh in blagoslov pri obnovi in napredku. Ko sem mogla, sem se udeležila romanja v mesecu maju, zdaj so prišla pa leta, z njimi pa bolezen. Vse moramo sprejeti, kar nam pošilja Bog. Z Marijino priprošnjo za pomoč in varstvo pa upam, da bom zmogla v težavah bolezn.

Marija

KO VESTNIK »PRIDE V VAS«

Da mislim tudi na vas, je tale pozdrav in skromen novčič. V mladih letih sem večkrat obiskala vašo prelepo cerkev. Sedaj je pa prišel tisti čas, ko sem se morala posloviti od vas. V veliko veselje pa mi je to, ko vsako leto šestkrat pridete s Salezijanskim vestnikom k meni v vas. Pri vašem plemenitem delu vam želim še naprej obilo Božjega blagoslova, saj veliko truda vložite v našo mladino. Upam, da bo naša lepa Slovenija nekoč res postala raj pod Triglavom.

Rezka

NI ZVEZDE BREZ TEME

*Pomembno je vstajanje in padanje.
Kajti, kdor je stalno na konju ali
stalno pod njim, ne napreduje.*

*Za človeka ni nikoli konec upanja.
In nikoli stalnega miru.
To oboje pride po smrti.*

Zvezda bi ne bila zvezda brez teme.

*Ni mi treba storiti vsega,
ni mi treba doseči uspeha |
Pomembno je, da se trudim,
pomembno je, da naredim, kar zmorem.*

Marjeta

*Gospod,
naj občudujem svet
z očmi otroka
in spoznal bom,
kako dober Oče si!*

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 3. maja do 30. junija 2002 darovali:

Albreht M., Ambrožič M., Andolšek M., Bartol A., Borovnik M., Bugar A., Burgerjevi, Cankar F., Cimerman M., Dolinšek A., Ferbežar A., Ferkolj M., Hočevar R., Hlad A., Hribar V., Hribernik P., Jakša J., Javoršek B., Jurak M., Kastelic A., Knez J., Kokalj F., Kolar A., Kordiš A., Krajnc F., Marolt S., Mihelčič M., Miklič M., Mikuževič, Mrvar J., Petelin M., Petrič F., Petrič M., Piko H., Plahutnik P., Podržaj A., Potočnik A., Preložnik M., Preložnikov, Pušnik F., Rogan T., Solce M., Štravs M., Tekavec M., Tudjina J. (2x), Turk F., Urbanija L., Vukšinič J., Zeličevič, Zorčec A. in nekateri neimenovani dobrotniki. Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD RAKOVNIK (za obnovo Rakovnika)? Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanci, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana. Štev. računa: **24200-9004141717**
Pri nakazilih na račun navedite oznako **'Rakovnik'**.

Bog povrnil!

ZA MLADINO, USKOVNIŠKI TEDNI ...

KOPRIVNIK: 21.–27. julij: **1. teden salez. mladinske duhovnosti – za študente in mlade v poklicih.** Prijave: *Miran Sajovic.*
 KOPRIVNIK: 4.–10. avgust: **2. teden salez. mladinske duhovnosti – za študente in mlade v poklicih.** Prijave: *Miran Sajovic.*
 USKOVNICA: 21.–27. julij: **1. uskovniški teden**, za srednješolce in študente. Prijave: *Jože Vidic.*
 USKOVNICA: 28. julij–3. avgust: **2. uskovniški teden**, za srednješolce in študente. Prijave: *Jože Vidic.*
 USKOVNICA: 4.–10. avgust: **3. uskovniški teden**, za srednješolce in študente. Prijave: *Jože Vidic.*

DUHOVE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE

VERŽEJ: od 19. do 21. julija
 Začetek prvi dan ob 18.00 uri z mašo, sklep zadnji dan s kosilom. Prijave: *Ivan Turk.*

ROMANJE MLADIH NA KUREŠČEK

ŽELIMLJE – KUREŠČEK: 30. avgust (petek), 20.00
 To tradicionalno **nočno romanje ob sklepu počitniških programov** in začetku novega šolskega leta bo v petek 30. avgusta. Zbiranje v Želimljem do 20.00, program v Želimljem (na temo *Vi ste luč sveta, vi ste sol zemlje!*), potem peš romanje na Kurešček, kjer bo sv. maša predvidoma opolnoči (oz. ob 1.00). Info: *Peter Pučnik*

SREČANJE ANIMATORJEV ORATORIJA '02

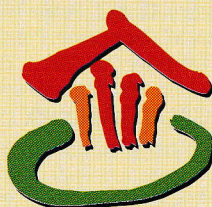
RAKOVNIK: 7. spetember (sobota), 9.00
 VERŽEJ: 28. september (sobota), 9.00
 Začetek ob 9.00, ob 10.00 sv. maša, sklep predvidoma ob 15.00. Obvezne prijave! Info: *Janez Potočnik*

INFORMACIJE IN PRIJAVE

- Janez POTOČNIK, Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 01/427.3028, gsm 041/215.711, e-mail: janez.potocnik@salve.si
- Peter PUČNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica; tel. 01/470.2123, gsm 040/360.729 e-mail: peter.pucnik@guest.arnes.si
- Miran SAJOVIC, Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 01/427.3028, gsm 041/855.351. e-mail: miran.sajovic@salve.si
- Ivan TURK, Marjanišče, 9241 Veržej; tel. 02/ 588.9060, gsm 031/358-018
- Jože VIDIC, Tabor 29, 1380 Cerknica, tel. 01/709.6880, gsm 040/352.102, e-mail: marko.kosnik@siol.net

POGLEJTE SI:

WWW.ORATORIJ.NET

Vse, kar želite zvedeti o letošnjem oratoriju!

ROMANJE V DON BOSKOVE KRAJE ZA MLADE

OD 18.–23. AVGUSTA

PRIJAVE do konca julija

Pri »koreninah« se lahko vedno naučimo bogastva duha Božjih velikanov.

Zato **za vse mlade**, še posebej pa za voditelje in animatorje oratorija in za druge dejavne animatorje (na postnih duh. vajah, uskovniških tednih in na želimeljskih duh. vajah ...) organiziramo romanje **v don Boskove kraje, kraje sv. Dominka Savia in kraje sv. Marije D. Mazzarello**, in sicer **od 18. do 23. avgusta**. Prijave zbiramo še **do konca julija**.

Za celotedensko romanje je cena zelo ugodna: **30.000,- SIT**; kdor pa ne zmore plačati te cene, naj sporoči – zagotovo bomo našli način oz. sredstva za njegovo romanje.

Romanje bo priložnost za skupno druženje, molitev in osebno duhovno poglabitev ...

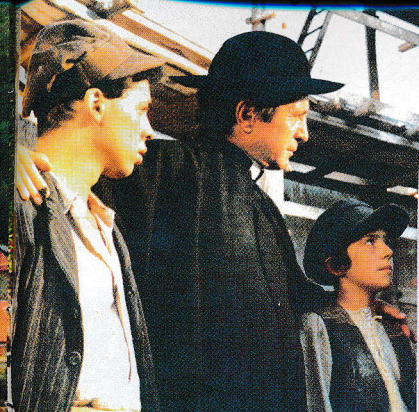
VABLJENI!

Prijave sprejema:

Janez Potočnik

(naslov, telefon ... glej levo!)

Oče učitelj prijatelj

Mali brivec se je tresel kakor šiba na vodi

Potem je prišel Karel Gastini. Nekega dne leta 1843 je don Bosko stopil v brivnico. Pristopil je majhen vajenec, da bi ga namilil.

»Kako ti je ime? Koliko si star?«

»Karlin. Enajst let imam.«

»Dobro, Karlin, lepomenamili. Kako gre tvojemu očetu?«

»Umril je. Samo mamoi mam.«

»O revček, žal mi je.« Fant je končal miljenje.

»Zdaj pa le pogumno, vzemi britev in me obrij.«

Gospodar je prestrašen pritekkel: »Bog pomagaj, častiti! Fant tega še ne zna! Samo mili.«

»Toda nekoč bo vendar moral začeti briti, ne? Potem je že boljše, da začne z mano. Pogum, Karlin.«

Karlin je bril brado, tresoč se kakor list na veji. Ko je z britvijo krožil po bradi, se je ves potil. Nekaj krepkih potez, nekaj urezov, prišel je do konca.

»Zelo dobro, Karlin!« se je nasmehnil don Bosko. »In zdaj, ko sva postala prijatelja, me pridi katerikrat obiskat.«

Gastini je prihajal v oratorij in postal velik don Boskov prijatelj. Poleti tistega leta ga je don Bosko našel blizu brivnice, ko se je jokalo.

»Kaj se je zgodilo?«

»Umrli mi je mama, gospodar me je odslovil. Moj sta-

rejši brat je pri vojakih. In zdaj, kam naj grem?«

»Pojdi z mano.«

Medtem ko sta šla navzdol proti Valdoccu, je Karlin Gastini slišal besede, ki jih je slišalo toliko ubogih fantov in ki jih nikoli ni pozabil: »Vidiš, jaz sem ubog duhovnik. Toda četudi bi imel samo kos kruha, ga bom delil s teboj.«

Mama Marjeta je pripravila še eno posteljo. Karel je ostal v oratoriju več kot petdeset let. Vesel, živahen, je postal odličen napovedovalec za praznike. Njegovi prizorčki so vse spravljali v smeh. Kadar pa je govorilo don Bosku, se je zjokal kakor otrok. Dejal je: »Rad me je imel.« Pel je odpev, ki so ga znali že vsi na pamet: »Sedem križev bom prestal, tako je oče Janez prerokoval.«

Bila je to ena od tolikih 'pre-rokb', ki jih je don Bosko malo za šalo malo zares napovedal svojim fantom. Karel Gastini je umrl 28. januarja 1902, star sedemdeset let in in en dan. Za tiste prve fante, ki so živeli pri don Bosku, je pripravil dve bližnji sobi za spalnico. Osem postelj, križ, Marijina podoba in napis 'Bog te vidi'.

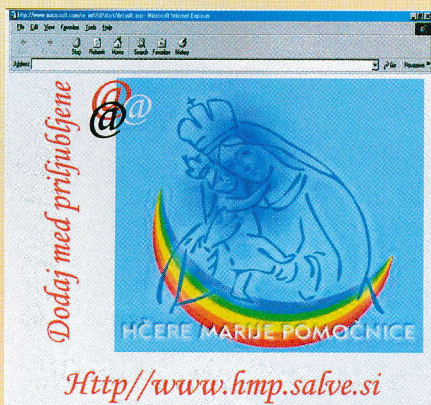
Zgodaj zjutraj je don Bosko maševal, fantje so medtem molili jutranje molitve in rožni venec. Potem so si vtaknili v žep kos kruha in šli na delo v mesto. Vračali so se na kosilo in večerjo. Juhe je bilo vedno dovolj. Prikuha je bila odvisna od 'maminega' vrta in don Boskovega mošnjička.

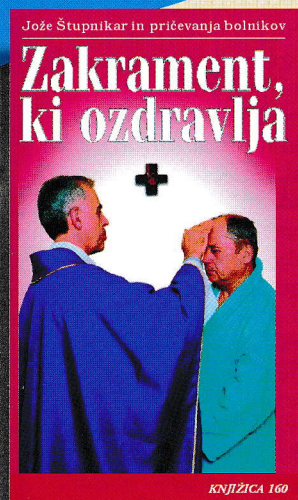
Denar. Tiste prve mesece je za don Boska postal hud problem. Tako se je nadaljevalo do konca njegovega življenja. Njegova prva sodelavka ni bila kakšna grofica, temveč njegova mati. Ta uboga kmetica si je dala prinesiti iz Becchijev svojo poročno balo, prstan, uhane, ogrlico, vse to je dotlej ljubosumno hranila. Od smrti svojega moža jih ni več nosila. Zdaj jih je prodala, da bi nasitila te prve fante.

T. Bosco, Za vas živim, Ljubljana (Salve) 2001, str. 123s.

SESTRE HČERE MARIJE POMOČNICE NA SPLETNI STRANI

Dodaj med priljubljene in obišči domačo stran slovensko-hrvaške inšpektorije sester Hčera Marije Pomočnice:
www.hmp.salve.si

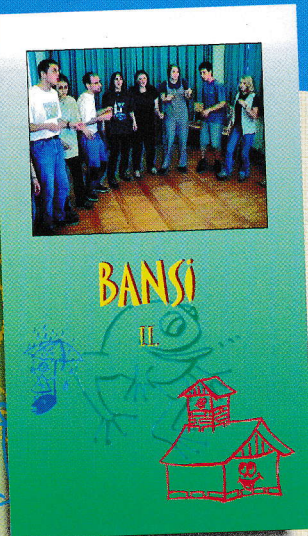

ZAKRAMENT, KI OZDRAVLJA

Ko zbolimo ali nas zadene veliko trpljenje in preizkušnja, se v nas vse poruši. Kdo nam lahko v takih trenutkih pomaga? Naši bližnji, Bog po zakramentu bolniškega maziljenja in preizkušeni bratje, ki v knjižici pripovedujejo o svojem premagovanju trpljenja.

Cena: 250 SIT.

VIDEOKASETA BANSI I. IN II.

Bansi so posebna zvrst družabnih pesmi, ki jih spremljamo s smešnimi in hudomušnimi kretnjami. Pesmi lahko uporabimo kot motivacijo za resno delo v šoli, pri verouku, na taborjenju, ali pa kot sprostitev po dolgem sedenju.

Cena posamezne videokasete z brošuro:

Bansi I. – 2.500 SIT.

Bansi II. – 3.300 SIT.

www.salve.si

info@salve.si

priprava za tisk • založba • video • trgovina

trgovina je odprta:	• vsak delovni dan	8.00	-	16.00
	• ob sobotah	8.30	-	12.30
	• ob romarskih shodih	13.00	-	17.30

tel.: 01 427 73 10 • p.p. 2404 • 1001 Ljubljana